

Короткі оповідання з *100 обраних оповідань* О. Генрі

- Дар волхвів
- Космополіт у кафе
- Між раундами
- Кімната під дахом
- Служіння любові
- Вихід Мегері у світ
- Поліцейський і гімн
- Спогади жовтого пса
- Любовний еліксир Айкі Шонштейна
- Мебльована кімната
- Останній листок
- Поет і селянин
- Прогулянка з афазією
- Міський звіт
- Доказ у пудингу

Дар волхвів

Один долар і вісімдесят сім центів. Оце й усе. І шістдесят центів із них були у дрібних монетах. Монети, зібрані копійка за копійкою, шляхом наполегливих торгів із бакалійником, продавцем овочів та м'ясником, поки від сорому за таку скупість не палало обличчя. Тричі Делла перерахувала їх. Один долар і вісімдесят сім центів. А завтра вже буде Різдво.

Очевидно, нічого іншого не залишалось, як плюхнутись на старий потертий диван і заплакати. Так і зробила Делла. І це породжує моральну

істину, що життя складається зі сліз, зітхань та посмішок, причому зітхання переважають.

Поки господиня дому поступово переходила від першого етапу до другого, погляньмо на сам дім. Це була мебльована квартира за 8 доларів на тиждень. Вона не була такою, що її можна було описати лише одним словом "злидні", але вона точно перебувала десь поруч із цим поняттям.

У передпокої був поштовий ящик, у який жоден лист не міг увійти, і електричний дзвінок, який не видавав жодного звуку. На дверях висіла картка з ім'ям "Містер Джеймс Діллінгем Янг".

"Діллінгем" було написано в період колишнього достатку, коли власник цього імені заробляв 30 доларів на тиждень. Тепер, коли доходи зменшились до 20, літери "Діллінгем" здавались розмитими, ніби вони задумались скоротитися до скромного "Д". Але коли Джеймс Діллінгем Янг повертався додому, його дружина називала його "Джим" і міцно обіймала. А вона, як ви вже знаєте, була Деллою. І це було дуже добре. Делла закінчила плакати й привела свої щоки в порядок за допомогою пудри. Вона стояла біля вікна, дивлячись на сірого кота, що йшов по сірому паркану в сірому дворі. Завтра буде Різдво, а вона мала лише 1 долар і 87 центів, щоб купити подарунок для Джима. Вона берегла кожную копійку, але це не дало очікуваного результату. 20 доларів на тиждень не вистачало. Витрати завжди більші, ніж здається.

У кімнаті між вікнами було дзеркало. Можливо, ви бачили таке дзеркало в дешевих квартирах. Дуже худорлява та гнучка людина могла, швидко рухаючись, побачити себе у вузьких смужках дзеркального відображення. Делла, будучи стрункою, опанувала це мистецтво. Раптом вона відвернулася від вікна і стала перед дзеркалом. Її очі блищали яскраво, але обличчя втратило кольори за двадцять секунд. Швидко вона розпустила своє волосся, і воно впало вниз, утворивши блискучий водоспад.

Тепер про дві найцінніші речі, якими пишалися Джеймс Діллінгем Янг та його дружина. Першою була золота кишенькова годинник Джима, що перейшла йому від батька і діда. Другою було волосся Делли. Якби цариця Савська жила в квартирі через дорогу, Делла виставила б своє волосся на сонце, щоб затьмарити її коштовності. А якби Соломон був прибиральником у цьому будинку, Джим кожного разу діставав би свій годинник, аби побачити, як той заздрісно погладжує бороду.

І тепер Делла стояла з розпущеним волоссям, яке спадало нижче

колін і виглядало, ніби стало її одягом. Потім вона знову швидко й нервово заплела його. Одягнула старий коричневий піджак і капелюх. З трепетом вона вибігла на вулицю.

Незабаром вона опинилася біля вивіски "Мадам Софроні. Волосся та інші товари". Піднялася на один поверх і, трохи важко дихаючи, зібралась із духом.

"Ви купуєте волосся?" — запитала Делла.

"Купую", — відповіла мадам. "Зніміть капелюх і дозвольте поглянути."

Брунатний каскад спадав вниз.

"Двадцять доларів", — сказала мадам, піднявши пасма досвідченою рукою.

"Дайте швидше!" — вигукнула Делла.

І наступні дві години промайнули, як у казці. Вона оббігала всі магазини в пошуках подарунка для Джима, поки, нарешті, не знайшла те, що шукала...

Делла знайшла його нарешті. Здавалося, він був зроблений для Джима і тільки для нього. Іншого такого не було у всіх магазинах, які вона обшукала. Це був платиновий ланцюжок для годинника, простий і вишуканий, що підкреслював свою цінність виключно за рахунок матеріалу, без зайвого декору - як і всі справжні цінності. Вона була гідна цього годинника. Щойно Делла побачила його, вона зрозуміла, що це призначено Джиму. Вона була як він: спокійна і цінна. За нього вона віддала двадцять один долар, і додому понесла решту 87 центів. З цим ланцюжком Джим міг би пишатися своїм годинником перед ким завгодно.

Хоча його годинник був чудовим, він іноді непомітно дивився на нього, соромлячись шкіряного ремінця, що замінює ланцюжок.

Коли Делла повернулася додому, її захоплення трохи змінилося обережністю і розсудливістю. Вона дістала щипці для завивки, запалила газ і почала усувати наслідки щедрості, підігрітої любов'ю. Це завжди важке завдання, друзі мої, величезне завдання.

Через сорок хвилин її голова була вкрита маленькими тугими локонами, через які вона стала схожа на школяра-прогульника. Вона довго і критично дивилася на своє відображення в дзеркалі.

«Якщо Джим мене не вб'є, - сказала вона собі, - перш ніж подивиться вдруге, він скаже, що я схожа на дівчину з хору в Коні-Айленді. Але що я могла зробити - ох, що я могла зробити за долар і

вісімдесят сім центів?»

О сьомій годині кава була готова, а сковорідка стояла на задній конфорці плити, гаряча й готова для приготування котлет.

Джим ніколи не спізнювався. Делла тримала ланцюжок у руці, сидючи на кутку столу біля дверей, через які він завжди входив. Потім вона почула його кроки на сходах, ще на першому поверсі, і на мить побіліла. Вона мала звичку тихо молитися про найпростіші речі, і зараз прошепотіла: «Боже, зроби так, щоб він вважав мене красивою.»

Двері відчинилися, і Джим увійшов і зачинив їх. Він виглядав худим і дуже серйозним. Бідний хлопець, йому було лише двадцять два - і вже тягар сім'ї! Йому потрібно було нове пальто, і він був без рукавичок. Джим увійшов у двері, нерухомий, як сестер, почувши запах перепелів. Його очі були прикуті до Делли, і в них був вираз, який вона не могла прочитати, і це налякало її. Це не був ні гнів, ні здивування, ні несхвалення, ні жах, ні жодне з тих почуттів, до яких вона була готова. Він просто пильно дивився на неї з тим особливим виразом обличчя. Делла зірвалась зі столу й пішла до нього.

Джиме, любий, — вигукнула вона, — не дивись на мене так. Я відстриг своє волосся і продав його, тому що я не міг пережити Різдво, не подарувавши тобі подарунок. Знову виросте — не заперечуєте, правда? Я просто повинен був це зробити. Моє волосся росте страшенно швидко. Скажіть "З Різдвом!" Джим, і будьмо щасливі. Ти не знаєш, який гарний, гарний подарунок я для тебе маю».

— Ви відрізали волосся? — запитав Джім, наполегливо, наче він ще не дійшов до цього очевидного факту навіть після найважчої розумової праці.

«Відрізав і продав», — сказала Делла. «Хіба я тобі так само не подобаюся? Я без волосся, чи не так?»

Джим з цікавістю оглянув кімнату.

Ви кажете, що у вас зникло волосся? — сказав він із виглядом майже ідіотизму.

Не треба його шукати, — сказала Делла. «Він проданий, кажу вам, проданий і теж пішов». Сьогодні Святвечір, хлопче. Будь добрим до мене, бо це пішло для тебе. Можливо, волосся на моїй голові було пораховано, — продовжила вона з раптовою серйозною солодкістю, — але ніхто ніколи не міг порахувати моє кохання до тебе. Покладу відбивні, Джіме?

Джим, здавалося, швидко прокинувся з трансу. Він загорнув свою

Деллу. Давайте протягом десяти секунд уважно дивимося на якийсь несуттєвий об'єкт в іншому напрямку. Вісім доларів на тиждень чи мільйон на рік, яка різниця? Математик чи розумник дадуть вам неправильну відповідь. Волхви принесли цінні дари, але цього серед них не було. Це темне твердження буде висвітлено пізніше. Джим витяг з кишені пальта пакунок і кинув його на стіл.

— Не помиляйся, Делле, — сказав він, — щодо мене.

Я не думаю, що є щось таке, як стрижка, гоління чи шампунь, що змусило б мене менше любити мою дівчину. Але якщо ви розгорнете цей пакунок, то, можливо, зрозумієте, чому ви спочатку мене ненадовго затримали».

Білі пальці і спритно рвали шнурок і папір. А потім екстатичний крик радості; а потім, на жаль! швидка жіноча зміна до істеричних сліз і голосінь, що вимагає негайного застосування всіх заспокійливих сил володаря квартири.

Бо там лежали Гребінці — набір гребінців, збоку й ззаду, яким Делла довго поклонялася у вітрині на Бродвеї. Чудові гребінці, чистого черепахового панцира, з обідками, прикрашеними дорогоцінними каменями, — саме той відтінок, який можна носити в чудовому зниклому волоссі. Вона знала, що це були дорогі гребінці, і її серце просто жадало й тужило за ними без найменшої надії володіти ними. І тепер вони були її, але коси, які мали прикрашати жадані прикраси, зникли.

Але вона пригорнула їх до грудей і нарешті змогла підняти очі з потухлими очима та посмішкою й сказати: «Моє волосся так швидко росте, Джиме!»

І тоді Делла підскочила, як маленька обпалена кішка, і закричала: «Ой, ой!»

Джим ще не бачив свого прекрасного подарунка. Вона жадібно простягла його йому на відкритій долоні. Здавалося, що тьмяний дорогоцінний метал спалахнув відблиском її яскравого та палкого духу.

— Хіба це не денді, Джіме? Я шукав його по всьому місту. Тепер вам доведеться сто разів на день дивитися на час. Дай мені свій годинник.

Я хочу подивитися, як це на ньому виглядає».

Замість послуху Джим повалився на диван, заклав руки під потилицю й усміхнувся.

«Делле, — сказав він, — давай приберемо наші різдвяні подарунки і потримаємо їх на деякий час. Вони надто гарні, щоб використовувати їх

зараз. Я продав годинник, щоб отримати гроші, щоб купити ваші гребінці. А тепер припустімо, що ви покладете відбивні».

Волхви, як відомо, були мудрецями — дивовижними мудрецями, які принесли дари Немовляті в яслах. Вони винайшли мистецтво дарувати різдвяні подарунки. Будучи мудрими, їхні дари, безсумнівно, були мудрими, можливо, мали привілей обміну в разі дублювання. І ось тут я нерозумно розповів вам безперервну хроніку двох нерозумних дітей у квартирі, які дуже нерозумно пожертвували одне для одного найбільшими скарбами свого будинку. Але в останньому слові до мудреців цих днів, нехай буде сказано, що з усіх, хто дарує подарунки, ці двоє були наймудрішими. З усіх, хто дарує і отримує подарунки, такі, як вони, наймудріші. Скрізь вони наймудріші. Вони волхви. адресував листа Е. Рашмор Коглан, есквайр, Земля, Сонячна система, Всесвіт», і надіслав його поштою, будучи впевненим, що його йому доставлять.

Я був упевнений, що нарешті знайшов єдиного справжнього космополіта з часів Адама, і слухав його всесвітню промову, боячись, щоб не виявити в ній місцеву нотку простого мандрівника. Але його думки ніколи не коливалися й не опускалися; він був таким же неупередженим до міст, країн і континентів, як вітри чи гравітація.

І коли Е. Рашмор Коглан говорив про цю маленьку планету, я з радістю думав про великого майже космополіта, який писав для всього світу і присвятив себе Бомбею. У вірші він має сказати, що між містами землі існує гордість і суперництво, і що «люди, які від них походять, вони їздять туди-сюди, але чіпляються за край своїх міст», як дитина за материнську сукню. .! І щоразу, коли вони йдуть «вулицями невідомими ревучими», вони згадують своє рідне місто «найвірніше, дурне, любе; роблячи її просто вдихнувши ім'я їхнього зв'язку за їхнім зв'язком». І моя радість прокинулася, тому що я спіймав містера Кіплінга дрімаючим. Тут я знайшов людину не з пороку; той, хто не міг похвалитися місцем народження чи країною, той, хто, якби він взагалі вихвалявся, вихвалявся б усією своєю круглою кулею перед марсіанами та мешканцями Місяця.

Висловлювання на ці теми було передано Е. Рашмором Когланом у третьому куті нашого столу. Поки Коглан описував мені рельєф уздовж Сибірської залізниці, оркестр ковзав у метушню. Завершальним звуком було «Діксі», і коли лунали хвилюючі ноти, їх ледве не пересилив гучний плескіт майже з кожного столу.

Варто сказати, що цю дивовижну сцену можна спостерігати

щовечора в численних кафе Нью-Йорка. Щоб пояснити це, було випито тонни пива. Дехто поспішно припустив, що всі жителі півдня в місті з настанням темряви ходять до кафе. Ці оплески «повстанського» повітря в північному місті справді трохи дивують; але це не є нерозв'язним. Війна з Іспанією, багаторічні щедрі врожаї м'яти та кавунів, кілька впевнених переможців на гоночній трасі в Новому Орлеані та блискучі бенкети, які влаштовували громадяни Індіани та Канзасу, які складають Товариство Північної Кароліни, зробили Південь скоріше «примха» на Мангеттені. Ваш манікюр тихо шепелявить, що ваш вказівний палець лівої руки так нагадує їй джентльмена в Річмонді, штат Вірджинія. О, звичайно; але багатьом жінкам доводиться працювати зараз під час війни, знаєте.

Коли звучала «Діксі», звідкись вискочив темноволосий молодий чоловік із партизанським криком Мосбі й несамовито розмахував капелюхом із м'якими полями. Тоді він пройшов крізь дим, сів на вільне крісло за нашим столиком і витягнув сигарети. Вечір був у період розморожування резерву. Один із нас згадав офіціантові три вюрцбургери; темноволосий юнак усмішкою та кивком підтвердив своє включення до ордена. Я поспішив поставити йому запитання, бо хотів перевірити свою теорію.

«Не могли б ви сказати мені, — почав я, — чи ви з...» Кулак Е. Рашмора Коглана вдарив по столу, і я замовк.

«Вибачте, — сказав він, — але я ніколи не хочу чути, щоб таке запитання задавали. Яка різниця, звідки людина? Чи справедливо судити про людину за її поштовою адресою? Я бачив жителів Кентуккі, які ненавиділи віскі, жителів Вірджинії, які не походили від Покахонтас, індіанців, які не написали роману, мексиканців, які не носили оксамитових штанів із прошитими по швах срібними доларами, смішних англійців, марнотратні янки, холоднокровні жителі півдня, обмежені жителі Заходу та жителі Нью-Йорка які були надто зайняті, щоб зупинитися на годину на вулиці, щоб подивитися, як однорукий бакалійник збирає журавлину в паперових пакетах. Дозвольте людині залишатися людиною і не ставте на неї ярлик будь-якої секції».

— Вибачте, — сказав я, — але моя цікавість не була марною. Я знаю Південь, і коли група грає «Діксі», мені подобається спостерігати. У мене склалося переконання, що людина, яка аплодує цій атмосфері з особливою жорстокістю й уявною частковою лояльністю, незмінно є уродженцем Секокуса, штат Нью-Джерсі, або району між ліцеєм Мюррей-Хілл і річкою

Гарлем, цього міста. Я збирався перевірити свою думку, запитавши цього джентльмена, коли ви перервали його своєю власною — мушу зізнатися, ширшою теорією».

І ось темноволосий молодий чоловік заговорив зі мною, і стало очевидно, що його розум також рухався своїми власними шляхами. «Я хотів би бути барвінком, — таємниче сказав він, — на вершині долини і співати теж-ра-ла-ра-ла».

Це було явно надто незрозумілим, тому я знову звернувся до Коглана.

«Я дванадцять разів обійшов світ», — сказав він. «Я знаю ескімау в Уперनावіку, який відправляє до Цинциннаті за своїми краватками, і я бачив пастуха кіз в Уругваї, який виграв приз у змаганні зі сніданком у Баттл-Крік. Я плачу оренду кімнати в Каїр, Єгипет, і інший в Йокогамі цілий рік. У чайній у Шанхаї мене чекають капці, і мені не потрібно розповідати їм, як варити мої яйця в Ріо-де-Жанейро чи Сіетлі. Це могутній маленький старий світ. Який сенс вихвалитися тим, що ти з Півночі чи Півдня, чи зі старої садиби в долині, чи з Евклід-авеню, що в Клівленді, чи Пайкс-Піку, чи округу Ферфакс, штат Вірджинія, чи Хуліганс-Флетс, чи будь-якого іншого місця? Світ стане кращим, коли ми перестанемо бути дурними щодо якогось зацвілого міста чи десяти акрів болота лише тому, що ми випадково там народилися».

— Ти, здається, справжній космополіт, — сказав я із захопленням. «Але також здається, що ви б засуджували патріотизм».

«Реліквія кам'яного віку», — тепло заявив Коглан. «Ми всі брати китайці, англійці, зулуси, патагонці та люди в закруті річки Кау. Одного дня вся ця дрібна гордість за своє місто, чи штат, чи частину, чи країну буде знищена, і ми всі станемо громадянами світу, як і має бути».

«Але поки ти блукаєш по чужих краях, — наполягав я, — не повертайся своїми думками до якогось місця — якогось дорогого й...» — Ні місця, — легковажно перебив Е. Р. Коглана. «Земний, кулястий, планетарний шматок матерії, злегка сплюснутий на полюсах і відомий як Земля, є моїм місцем проживання. Я зустрічав чимало громадян цієї країни, пов'язаних із об'єктами, за кордоном. Я бачив чоловіків з Чикаго сидіти в гондолі у Венеції в місячну ніч і хвалитися своїм дренажним каналом, коли я бачив жителя півдня, коли його знайомили з королем Англія передала тому монарху інформацію про те, що його дідусь по лінії матері був пов'язаний з Перкінсами з Чарльстона, якого викрали афганські

бандити гроші, і він повернувся до Кабула з агентом? «О, я не знаю», — каже він, і починає розповідати про таксиста на Шостій авеню та Бродвеї. Мене не влаштовують ці ідеї 8000 миль у діаметрі. Просто запишіть мене як Е. Рашмора Коглана, громадянина земної сфери.

Мій космополіт попрощався і пішов від мене, бо думав, що крізь балачки й дим побачив когось, кого знає. Тож я залишився з майбутнім барвінком, якого перетворили на Вюрцбурзького, не маючи можливості виразити свої прагнення мелодійно сісти на вершину долини.

Я сидів, розмірковуючи про свого явного космополіта й дивуючись, як поетові вдалося його пропустити. Він був моїм відкриттям і Я в нього вірив. як це було «Люди, що породжуються від них, пересуваються туди-сюди, але чіпляються за край своїх міст, як дитина за материнську сукню».

Не так Е. Рашмор Коглан. З усім світом за його -

Мої роздуми перервав жахливий шум і конфлікт в іншій частині кафе. Я бачив над головами сидячих патронів Е. Рашмора Коглана та незнайомця, які брали участь у жахливій битві. Вони билися між столами, як титани, і келихи розбивалися, і чоловіки підхоплювали капелюхи і їх валяли з ніг, і брюнетка кричала, а блондинка починала співати «Teasing».

Мій космополіт підтримував гордість і репутацію Землі, коли офіціанти наблизилися до обох учасників бойових дій своїм знаменитим літаючим клином і винесли їх назовні, продовжуючи опиратися.

Я подзвонив Маккарті, одному з французьких гарсонів, і запитав його про причину конфлікту.

«Чоловік із червоною краваткою» (це був мій космополіт), — сказав він, «розпалився через те, що інший хлопець сказав про безглузді тротуари та водопостачання місця, звідки він родом».

«Чому, — сказав я збентежено, — ця людина — громадянин світу — космополіт. Він

«Спочатку з Маттавамкіга, штат Мен, — сказав він, — продовжив Маккарті, — і він не терпить, щоб не постукати сюди».

III

Між раундами

ТРАВНЕВИЙ МІСЯЦЬ ЯСКРИТИЙ СЯЯВ на приватний пансіон місіс Мерфі. За посиленням на альманах буде відкрито велику кількість території, на яку також впали його промені. Весна була в розквіті, незабаром настала сінна лихоманка. Парки зеленіли новим листям і покупцями для західної та південної торгівлі. Віли квіти і курортні агенти; повітря та відповіді Лоусону ставали м'якшими; Повсюди грали органи, фонтани та пінохль.

Вікна пансіону місіс Мерфі були відчинені. Група пансіонатів сиділа на високому притулку на круглих плоских килимках, схожих на німецькі млинці.

В одному з передніх вікон другого поверху місіс Маккаскі чекала чоловіка. На столі остигала вечерея. Його тепло проникло в місіс Маккаскі.

О дев'ятій прийшов містер Маккаскі. Кожух він носив на руці, а люльку в зубах; і він вибачився за те, що заважав обмежувачам на сходах, коли він вибирав між ними кам'яні ділянки, на яких поставив свій розмір 9, ширину Ds.

Відчинивши двері своєї кімнати, він отримав сюрприз. Замість звичної кришки від плити чи картопледавки, якою він міг ухитритися, прийшли лише слова.

Містер Маккаскі вважав, що ласкавий травневий місяць пом'якшив груди його дружини.

«Я чув», — пролунали оральні замітники кухонного посуду. «Ти можеш вибачитися перед вуличними бандитами за те, що ти поставив свої незручні ноги на хвостики своїх суконь, але ти б пройшовся на шії своєї дружини довжиною мотузки для одягу навіть без «Поцілуй мене». fut", і я впевнений, що це так довго від rubberin' з вітру для вас і victuals холоду, таких як є гроші, щоб купити після випивки ваша зарплата в Галегера щосуботи ввечері, а газовик тут двічі сьогодні за свою».

«Жінко!» — сказав містер Маккаскі, кидаючи пальто й капелюх на стілець, — «ваш шум — образа для мого апетиту. Коли ви принижуєте ввічливість, ви викидаєте розчин із цеглин фундаменту суспільства». Це не більше, ніж прояв гостроти джентльмена, коли ви запитуєте незгоди жінок, які блокують шлях для того, щоб стати між ними. Ви витягнете свинячу морду з вітру й подбаєте про їжу?»

Місіс Маккаскі важко підвелася й підійшла до плити. У її манері було щось таке, що попереджало містера Маккаскі. Коли кутики її рота раптово опускалися, наче барометр, це зазвичай віщувало падіння посуду

та жерсті.

«Свиняче обличчя, правда?» — сказала місіс Маккаскі й жбурнула каструлю, наповнену беконом і ріпою, у свого лорда.

Містер Маккаскі не був новачком у репарте. Він знав, що слідувати після основного блюда. На столі була смажена свиняча філе, прикрашена трилисниками. Він відповів цим і намалював відповідне повернення хлібного пудингу в глиняному посуді. Шматок швейцарського сиру, акуратно кинутий їй чоловіком, вразив місіс Маккаскі нижче одного ока. Коли вона відповіла влучним кавником, наповненим гарячою, чорною, напівзапашною рідиною, битва, судячи з курсів, мала закінчитися.

Але містер Маккаскі не був табльдотером за 50 центів. Нехай дешеві богеми вважають каву кінцем, якщо хочуть. Нехай роблять що помилка. Він був ще більш лисичим. Миски для пальців не виходили за рамки його досвіду. Їх не можна було мати в пансіонаті Мерфі; але їхній еквівалент був під рукою. Він тріумфально послав гранітний умивальник на чолі свого шлюбного супротивника. Місіс Маккаскі вчасно ухилилася. Вона потягнулася до праски, за допомогою якої, як ніби сердечно, сподівалася завершити гастрономічну дуель. Але гучний лементний крик внизу змусив і її, і містера Маккаскі зупинитися у нібито мимовільному перемир'ї.

На тротуарі біля розу будинку поліцейський Клірі стояв, задерши вухо, і слухав гуркіт домашнього начиння.

«Це знову Джейн Маккаскі та його дівчина», — міркував поліцейський. «Мені цікаво, підійти мені й зупинити сварку. Я не буду. Вони одружені; і мало в них задоволень. «Довго не протримається. Звичайно, їм доведеться позичити більше посуду, щоб не відставати».

І саме тоді під сходами пролунав гучний крик, який віщував страх чи жахливий стан. «Це, мабуть, кіт», — сказав поліцейський Клірі й поспішно пішов у іншому напрямку.

Борти на сходах розвіялися. Містер Тумі, страховий адвокат за походженням і слідчий за професією, зайшов усередину, щоб проаналізувати крик. Він повернувся з новиною, що маленький хлопчик місіс Мерфі Майк загубився. Слідом за посланцем вискочила місіс Мерфі вагою двісті фунтів у сльозах та істериці, хапаючись за повітря й виючи до неба через втрату тридцяти фунтів веснянок і пустощів. Батос, справді; але Мг. Тумі сів збоку від міс Перді, модистки, і їхні руки зведені в симпатії. Дві старі служниці, міс Уолш, які щодня скаржилися на шум у холах, негайно запитали, чи хтось заглядав за годинник.

Майор Гріг, який сидів біля своєї товстої дружини на верхній сходинці, підвівся й застібнув свій плащ. «Малий загубився? — вигукнув він. «Я обшукаю місто». Його дружина ніколи не випускала його на вулицю після настання темряви. Але тепер вона сказала: «Іди, Людовіку!» голосом баритоном. «Той, хто може дивитися на горе матері, не відчуваючи її полегшення, має кам'яне серце». — Дайте мені якихось тридцять чи шістдесят центів, люба моя, — сказав майор. «Загублені діти іноді заблукають далеко. Мені можуть знадобитися ціни на проїзд».

Старий Денні, хол, четвертий поверх позаду, який сидів на найнижчій сходинці, намагаючись читати газету біля вуличного ліхтаря, перегорнув сторінку, щоб продовжити статтю про страйк теслярів. Місіс Мерфі заверещала до місяця: «О, ар-р-Майк, бога бога, де я маленька, як хлопчик?»

«Коли ви бачили його востаннє?» — спитав старий Денні, одним оком дивлячись на звіт Ліги будівельників.

«Ой, — вигукнула місіс Мерфі, — це було вчора чи, може, чотири години тому! Я не знаю. Але це втрачено, він, мій маленький хлопчик Майк. Він грався на тротуарі тільки сьогодні вранці, чи це була середа? Я настільки зайнятий роботою, що важко встигати за датами. Але я оглянув будинок від верху до підвалу, і його вже немає. О, за любов до Хівена...

Мовчазне, похмуре, колосальне, велике місто ніколи не протистояло своїм кривдникам. Вони називають його твердим, як залізо; кажуть, що в її грудях не б'ється пульс жалю; вони порівнюють його вулиці з самотніми лісами і пустелями лави. Але під твердою скоринкою омара можна знайти смачну та смачну їжу. Можливо, інше порівняння було б мудрішим. Все-таки ніхто не повинен ображатися. Ми б не назвали омаром нікого без хороших і достатніх кігтів.

Жодне лихо так не зворушує звичайне серце людства, як заблукала маленька дитина. Їхні ноги такі невпевнені й слабкі; шляхи такі круті й дивні.

Майор Грігз поспішив до рогу й угору по проспекту до будинку Біллі. «Дай мені житнього кайфу», — сказав він слугі. «Ви ніде не бачили кривоногого, брудного мордочка шестирічного загубленого малюка, чи не так?»

Містер Тумі затримав руку міс Перді на сходах. «Подумайте про цього милого маленького малюка, — сказала міс Перді, — якого втратили з боку матері — можливо, він уже впав під залізними копитами скачучих

коней.о, хіба це не жахливо?»

«Хіба не так?» — погодився містер Тумі, стискаючи її руку. «Скажи, що я починаю і допоможу шукати їм!»

— Можливо, — сказала міс Перді, — вам варто. Але о, містере Тумі, ви такий спритний, такий безрозсудний, припустіть, що у вашому ентузіазмі з вами трапиться якась аварія, тоді що...

Старий Денні читав про арбітражну угоду, тримаючи один палець на рядках.

На другому поверсі містер і міс Маккаскі підійшли до вікна, щоб відновити своє друге дихання. Містер Маккаскі скрученим вказівним пальцем вичерпував ріпу зі свого жилета, а його леді витирала око, що сіль смаженої свинини не принесла користі. Вони почули крик унизу й висунули голови з вікна.

«Цей маленький Майк загубився, — сказала міс Маккаскі приглушеним голосом, — прекрасний, маленький, неприємний янгол госура!»

Загублений хлопчик? сказав містер Маккаскі, висуючись з вікна. «Ну, це вже досить погано. Дитина, вони різні. Якби це була жінка, я б був, бо вони залишають спокій позаду, коли йдуть.

Не зважаючи на поштовх, міс Маккаскі схопила чоловіка за руку.

— Джейн, — сказала вона сентиментально, — прощання з міс Мерфі втрачено. Це чудове місто для втрати маленьких хлопчиків. Йому було шість років. Джейн, «це стільки ж було б, якби у нас був один шість років тому».

«Ми ніколи не робили цього», — сказав містер Маккаскі, затримуючи цей факт.

«Але якби ми були, Джейне, подумай, який смуток був би в наших серцях цієї ночі, коли нашого маленького Фелана втекли та вкрали в місті взагалі ніде».

— Ви говорите дурниці, — сказав містер Маккаскі. «Це Пет, його назвали б на честь мого старого батька в Кантрімі».

"Брешеш!" — сказала міс Маккаскі без гніву. «Мій брат був вартий дюжини Маккаскі, що мандрують по болоту. Після нього було б названо прощання. Вона схилилася через підвіконня й подивилася вниз на поспіх і метушню внизу.

Джейн, — тихо сказала міс Маккаскі, — вибачте, що я поспішила з вами.

— Як ти кажеш, це був поспішний пуддін, — сказав її чоловік, — поспішай ріпу та кушай каву. «Це можна назвати швидким обідом, добре, і не говорити неправди».

Місіс Маккаскі просунула руку свого чоловіка й взяла його грубу руку в свою.

«Послухайте, як плаче бідолашна місіс Мерфі», — сказала вона. «Це жахлива річ, коли хоч трохи загубишся у цьому великому великому місті. Якби це був наш маленький Фелан, Джейн, я б розбив собі серце.

Містер Маккаскі незграбно відвів руку. Але він поклав його навколо плечей своєї дружини

«Звичайно, це дурість, — грубо сказав він, — але я б сам трохи порізав, якби нашого маленького Пата викрали чи щось таке». Але дітей для нас ніколи не було. Іноді я був негарним і жорстоким з тобою, Джуді. Забудь».

Вони схилилися разом і дивилися вниз на серцеву драму, що розігрується внизу.

Довго вони сиділи так. Люди кинулися вздовж тротуару, товпилися, розпитували, наповнюючи повітря чутками й безпідставними припущеннями. Місіс Мерфі ковзала взад-вперед посеред них, неначе м'яка гора, яка занурювала чутну катаракту сліз. Кур'єри приходили і йшли.

Перед пансіоном знявся гучний голос і новий галас.

«Що зараз, Джуді?» — запитав містер Маккаскі.

«Це голос місіс Мерфі», — сказала місіс Маккаскі, вигукуючи.

«Вона каже, що знайшла маленького Майка сплячим за сувоєм старого лінолеуму під ліжком у своїй кімнаті».

Містер Маккаскі голосно засміявся.

«Це твій Фелан, — сардонічно вигукнув він, — Боже, чи Пет зміг би зробити цей трюк, якби прощання, яке ми ніколи не мали, заблукало й вкрадено силами, назви його Феланом і бачиш, як він ховається під ліжком, як коростявий. щеня.'

Місіс Маккаскі важко підвелася й пішла до шафи для посуду, опустивши кутики рота.

Поліцейський Клірі повернувся з-за рогу, коли натовп розійшовся. Здивований, він підняв вухо до квартири Маккаскі, де гуркіт прасок і фарфорового посуду та дзвін викинутого кухонного начиння здавався таким же гучним, як і раніше. Поліцейський Клірі дістав свій годинник.

«Клянуся депортованими зміями!» — вигукнув він, Джейн Маккаскі та його леді билися годину з чвертю біля вахти. Місі могла б дати йому сорок фунтів ваги. Сила його руці.

Поліцейський Клірі повернувся за ріг.

Старий Денні склав свій аркуш і поспішив сходами саме тоді, коли місіс Мерфі збиралася замкнути двері на ніч.

IV

Кімната під дахом

ПЕРША МІСІСЬ ПАРКЕР покаже вам подвійні кімнати. Ви б не посміли перервати її опис їхніх переваг і достоїнств джентльмена, який займав їх вісім років. Тоді вам вдалося б, затинаючись, зізнатися, що ви не були ні лікарем, ні дантистом. Місіс Паркер прийняла таку манеру, що після цього ви ніколи не зможете відчувати таких же почуттів до своїх батьків, які нехтували навчити вас одній із професій, які підходили в салонах місіс Паркер.

Далі ви піднялися на один проліт сходів і подивились на другий поверх на 8 доларів. Переконана її поведінкою на другому поверсі, що це коштував 12 доларів, які містер Тузенберрі завжди платив за нього, поки не пішов, щоб взяти на себе відповідальність за апельсинову плантацію свого брата у Флориді поблизу Палм-Біч, де місіс Макінтайр завжди проводила зиму, у якій була двомісна передня кімната з окремою ванною, вам вдалося балакати, що ти хотів щось все-таки дешевше.

Якщо ви пережили презирство місіс Паркер, вас відвели подивитися на велику кімнату містера Скіндера на третьому поверсі. Кімната містера Скіндера не була вільною. Він писав п'єси і цілими днями курих там сигарети. Але кожен кімнатний любитель був змушений відвідати свою кімнату, щоб помилуватися ламбрекенами. Після кожного візиту містер Скіндер від страху перед можливим виселенням платив щось із орендної плати.

Тоді, о, тоді, якби ви все ще стояли на одній нозі, стискаючи гарячою рукою три вологі долари в кишені, і хрипко проголошували про свою жакливу й провинну бідність, місіс Паркер ніколи більше не була б вашою сісегоне. Вона голосно сигналіла слово «Клара», показувала вам спину і йшла вниз. Тоді Клара, чорношкіра покоївка, супроводжуватиме вас по вкритій килимом драбині, що слугувала для четвертого рейсу, і

показуватиме кімнату зі світлом. Він займав 7 на 8 футів площі в середині залу. Обабіч від неї була темна комірчина або комора.

У ній була залізна ліжечко, умивальник і стілець. Полиця була комодом. Його чотири голі стіни, здавалося, щільно прилягають до вас, як сторони монети. Твоя рука підлізла до горла, ти задихався, ти підняв очі, як із криниці, і знову вдихнув. Крізь скло маленького мансардного вікна ви побачили квадрат синьої нескінченності.

«Два долари, ну», — сказала Клара своїм напівзневажливим, напівтаскгінським тоном.

Одного разу міс Лісон прийшла шукати кімнату. Вона носила друкарську машинку, зроблену для того, щоб її возила набагато більша жінка. Вона була дуже маленькою дівчинкою, з очима та волоссям, які продовжували рости після того, як вона зупинилася, і завжди виглядали так, ніби вони казали: «Боже, я». Чому ви не встигали за нами?»

Місіс Паркер показала їй двомісні вітальні. «У цій шафі, — сказала вона, — можна тримати скелет, або анестетик, чи вугілля...»

— Але я не лікар і не дантист, — сказала міс Лісон, тремтячи.

Місіс Паркер кинула на неї недовірливий, жалісливий, глузливий, крижаний погляд, який вона зберігала для тих, хто не міг кваліфікуватися як лікар чи дантист, і повела на другий поверх назад.

— Вісім доларів? — сказала міс Лісон. 'Дорогий мені! Я не Хетті, якщо виглядають зеленими. Я просто бідна маленька працююча дівчина. Покажи мені щось вище і нижче».

Після стуку в двері містер Скіндер підскочив і закидав підлогу окурками.

— Вибачте, містере Скіндер, — сказала місіс Паркер із демонською посмішкою на його блідий погляд. «Я не знав, що ви тут. Я попросив даму подивитися на ваші ламбрекени».

«Вони занадто милі для будь-чого», — сказала міс Лісон, усміхаючись точно так само, як ангели.

Після того, як вони пішли, містер Скіндер був дуже зайнятий видаленням високої чорноволосої героїні зі своєї останньої (непоставленої) п'єси та вставленням маленької, шахрайської героїні з важким, яскравим волоссям і живими рисами обличчя.

«Анна Хелд кине́ться», — сказав собі містер Скіндер, підвівши ноги до ламбрекенів і зникнувши в клубі диму, як повітряна каракатиця.

На даний момент дзвінок "Клара!" озвучив світові стан гаманця міс

Лісон. Темний гоблін схопив її, піднявся стігійськими сходами, штовхнув у склеп із проблоском світла у верхній частині й пробурмотів грізні та кабалістичні слова: «Два долари!»

«Я візьму це!» — зітхнула міс Лісон, опускаючись на рипуче залізне ліжко.

Кожного дня міс Лісон виходила на роботу. Вночі вона приносила додому папери з рукописним текстом і робила копії на друкарській машинці. Іноді вона не мала роботи вночі, і тоді вона сиділа на сходах високого курені з іншими кімнатцями. Міс Лісон не планувалася для кімнати з мансардним вікном, коли склалися плани її створення. Вона була веселою та сповненою ніжних, химерних фантазій. Одного разу вона дозволила містеру Свіддеру прочитати їй три дії своєї великої (неопублікованої) комедії «Це не дитина»; або «Спадкоємець метрополітену».

Щоразу, коли міс Лісон встигала посидіти на сходах годину чи дві, серед джентльменів-квартирників панувала радість. Але міс Лонгнекер, висока блондинка, яка викладала в державній школі, сказала: «Ну, справді!» на все, що ти сказав, сів на верхню сходинку і прийнявся. А міс Дорн, яка щонеділі стріляла по рухливих качках у Коні й працювала в універмазі, сіла на нижню сходинку й прийнялася. Міс Лісон сиділа на середній сходинці, і чоловіки швидко групувалися навколо неї.

Особливо містер Свіддер, який запропонував їй зіграти роль у приватній, романтичній (невисловленій) драмі в реальному житті. І особливо містер Гувер, якому було сорок п'ять, товстий, розчервонілий і дурний. І особливо дуже молодий містер Еванс, який кашлянув, щоб змусити її попросити його кинути сигарети. Чоловіки визнали її «найвеселішою та найвеселішою», але нюхання на верхній і нижній сходинках було непримиренним.

Я благаю, щоб ви дозволили драмі припинитися, поки Хор підійде до ліхтарів і проронить епіпедіальну сльозу на товстість містера Гувера. Налаштуйте трубки на трагедію лою, прокляття маси, лихо повноти. Випробуваний, Фальстаф міг би передати більше романтики, ніж хиткі ребра Ромео до унції. Коханий може зітхати, але не повинен пихати. До потяга Момуса прямують товстуни. Даремно б'ється найвірніше серце над 52-дюймовим поясом. Авонт, Гувер! Сорокап'ятирічний Гувер, рум'яний і дурний, міг би вбити саму Гелен; Гувер, сорок п'ять, рум'яний, дурний і товстий, це м'ясо на погибель. У тебе ніколи не було шансу, Гувере.

Коли одного літнього вечора кімнатники місіс Паркер сиділи так, міс Лісон подивилася на небосхил і вигукнула своїм веселим сміхом:

«Ось же Біллі Джексон! Я також бачу його звідси». Усі дивилися хтось на вікна хмарочосів, хтось шукав дирижабль під керівництвом Джексона.

— Це та зірка, — пояснила міс Лісон, показуючи маленьким пальчиком. «Не ту велику, що мерехтить, а рівно синю біля неї. Я бачу це щовечора через дахове вікно. Я назвав його Біллі Джексон».

«Ну, справді!» сказала міс Лонгнекер. «Я не знала, що ви астроном, міс Лісон».

«О, так, — сказав маленький зіркоглядець, — я знаю як ніхто з них про стиль рукавів, які вони збиратимуться носити наступної осені на Марсі».

«Ну справді!» — сказала міс Лонгнекер. «Зірка, про яку ви згадуєте, — це Гамма із сузір'я Кассіопеї. Це майже друга величина, а його меридіан проходить...»

«О, — сказав дуже молодий містер Еванс, — я думаю, що Біллі Джексон — це набагато краще ім'я».

— Те саме, — сказав містер Гувер, голосно дихаючи з викликом міс Лонгнекер. Я вважаю, що міс Лісон має таке ж право називати зірки, як і всі старі астрологи.

«Ну справді!» — сказала міс Лонгнекер.

Цікаво, чи це падаюча зірка, — зауважила міс Дорн. Я вдарив дев'ять качок і кролика з десяти в галереї в Коні Сандей».

— Звідси він погано виглядає, — сказала міс Лісон. — Тобі слід побачити його з моєї кімнати. Ви знаєте, що з дна колодязя можна побачити зірки навіть удень. Вночі моя кімната схожа на шахту вугільної шахти, і це робить Біллі Джексона схожим на велику діамантову шпильку, якою Найт застібає своє кімоно». Після цього настав час, коли міс Лісон не принесла додому жодних величезних паперів для копіювання. І коли вона йшла вранці, то замість роботи ходила з кабінету в кабінет і дозволяла своєму серцю танути в краплі холодних відмов, переданих через зухвалих офісних хлопців. Це тривало.

Настав вечір, коли вона втомлено піднялася на спуск місіс Паркер у ту годину, коли завжди поверталася з вечері в ресторані. Але вона не обідала.

Коли вона увійшла в коридор, її зустрів містер Гувер і скористався

своїм шансом. Він попросив її вийти за нього заміж, і його товстість зависла над нею, як лавина. Вона ухилилася й зачепилася за балюстраду. Він спробував взяти її за руку, вона підняла її й злегка вдарила його по обличчю. Крок за кроком вона піднімалася, волочившись за поруччя. Вона пройшла повз двері містера Скіндера, коли він красив сценічну постановку для Міртл Делорм (міс Лісон) у своїй (неприйнятій) комедії, щоб «пірує по сцені від L до боку графа». Нарешті вона підповзла драбиною, вкритою килимом, і відчинила двері кімнати зі світловим вікном.

Вона була надто слабка, щоб запалити лампу чи роздягнутися. Вона впала на залізну ліжечко, її тендітне тіло ледь вдавилося в зношені пружини. І в цьому Еребі кімнати вона повільно підняла важкі повіки й усміхнулася.

Бо Біллі Джексон світив на неї, спокійно, яскраво й постійно крізь світлове вікно. Про неї не було світу. Вона потонула в ямі темряви, лише з тим маленьким квадратом білого світла, що обрамляв зірку, яку вона так химерно і, ох, так неефективно, назвала. Міс Лонгнекер має рацію; це була Гамма із сузір'я Кассіопеї, а не Біллі Джексон. І все ж вона не могла допустити, щоб це була Гамма.

Лежачи на спині, вона двічі спробувала підняти руку. Втретє вона піднесла два тонких пальці до своїх губ і послала Біллі Джексону поцілунок із чорної ями. Її рука мляво відкинулася назад. '

До побачення, Біллі, — ледь чутно пробурмотіла вона. «Ви мільйони миль, і ти навіть не зблисиш жодного разу. Але ти тримався там, де я міг бачити тебе більшість часу там, нагорі, коли не було нічого, на що можна було дивитися, крім темряви, чи не так? миль. До побачення, Біллі Джексон.

Клара, чорношкіра покоївка, знайшла двері замкненими наступного дня о десятій, і вони відчинили їх силою. Оцет, удари по зап'ястях і навіть обпалені пір'я, виявившись безрезультатними, хтось побіг викликати швидку допомогу.

У належний час він підійшов до дверей із дзвінким гонгом, і здібний молодий медик у своєму білому полотняному халаті, готовий, активний, упевнений, із гладким обличчям наполовину простодушним, наполовину похмурим, витанцьовував сходами.

— Викликайте швидку на номер 49, — коротко сказав він. «Що за біда?»

«О так, докторе», — понюхала місіс Паркер, ніби її біда була

більшою, що в домі мають бути проблеми. «Я не можу подумати, що з нею може бути. Ніщо, що ми могли б зробити, не довело б її до цього. Це молода жінка, міс Елсі, так, міс Елсі Лісон. Ніколи раніше в моєму домі...

«Яка кімната?» — скрикнув лікар жахливим голосом, для якого місіс Паркер була чужою.

«Кімната зі світловим вікном. Це --'

Очевидно, лікар швидкої допомоги був знайомий з розташуванням світлих кімнат. Він піднявся сходами, по четверо одночасно. Місіс Паркер повільно пішла слідом, як того вимагала її гідність.

На першій посадці вона зустріла його, що повертався з астрономом на руках. Він зупинився й не голосно випустив напрацьований скальпель свого язика. Поступово місіс Паркер зім'ялася, як жорсткий одяг, що сповзає з цвяха. Після цього в її душі й тілі залишилися зім'яті місця. Іноді її цікаві сусіди запитували її, що сказав їй лікар.

«Хай буде», — відповідала вона. «Якщо я зможу отримати прощення за те, що почув це, я буду задоволений».

Лікар швидкої допомоги пройшов зі своїм тягарем крізь зграю псів, що стежили за цікавою погонею, і навіть вони приголомшені відступили на тротуар, бо його обличчя було обличчям того, хто несе своїх мертвих.

Вони помітили, що він не ліг на підготовлене для нього ліжко в машині швидкої допомоги форму, яку мав при собі, і все, що він сказав водієві: «Їдь, як h-1, Вілсоне».

Ось і все. Це історія? У наступній ранковій газеті я побачив невелику новину, і останнє речення її може допомогти вам (як допомогло мені) з'єднати інциденти разом.

У ньому розповідалося про прийом у лікарні Бельв'ю молодої жінки, яку вивели з Іст-стріт № 49, яка страждала від виснаження, спричиненого голодом. Він завершувався такими словами:

«Доктор Вільям Джексон, лікар швидкої допомоги, який відвідав випадок, каже, що пацієнт одужає».

V

Служіння любові

КОЛИ ЛЮБИТЬ СВОЄ МИСТЕЦТВО, жодна послуга не здається надто важкою.

Це наша передумова. Ця історія повинна зробити з цього висновок і

водночас показати, що передумова невірна. Це буде нова річ у логіці та подвиг у розповіді історій, дещо старший за Велику китайську стіну.

Джо Ларрабі вийшов із пост-дубових квартир Близького Заходу, пульсуючи генієм образотворчого мистецтва. О шостій він намалював міську помпу з відомим громадянином, який поспішно проходить повз неї. Ця робота була оформлена в рамку і вивішена на вітрині аптеки збоку від колоска з нерівною кількістю рядів. У двадцять років він поїхав до Нью-Йорка з розвішшою краваткою та капітеллю, зав'язаною трохи ближче.

Делія Карутерс настільки багатообіцяюче робила речі в шести октавах у сосновому селі на півдні, що її родичі вклали достатньо ено в її капелюшок, щоб вона пішла «на північ» і «закінчила». Вони не могли її побачити, але це наша історія.

Джо та Делія зустрілися в майстерні, де зібралося кілька студентів мистецтва та музики, щоб обговорити світлотінь, Вагнера, музику, картини Рембрандта, Вальдтойфель, шпалери, Шопена та Улун.

Джо та Делія закохалися один в одного або одна в одну, як вам заманеться, і незабаром одружилися — бо (див. вище), коли хтось любить своє Мистецтво, жодне служіння не здається надто важким.

Містер і місіс Ларрабі почали господарювати в квартирі. Це був самотній бемоль, щось на кшталт А гострого шляху вниз на лівому кінці клавіатури. І вони були щасливі; бо вони мали своє Мистецтво і мали один одного. І однією з порад багатим юнакам було б: продай усе, що маєш, і віддай бідним привілей жити в квартирі з вашим мистецтвом і вашою Делією.

Мешканці квартир погодяться з моєю думкою, що вони єдині справжнє щастя. Якщо будинок щасливий, він не може підійти занадто близько - нехай комод розвалиться і стане більярдним столом; нехай камінна полиця перетвориться на гребну машину, скринька — на довільну спальню, умивальник — на піаніно; нехай чотири стіни зійдуться разом, якщо вони хочуть, щоб ти і твоя Делія були між ними. Але якщо дім інший, то нехай він буде широким і довгим — увійдіть у Золоті ворота, повісьте капелюх на Хаттерас, накидку — на мис Горн і вийдіть на Лабрадорі.

Джо малював у класі великого магістра — ви знаєте його славу. Його гонорари високі; його уроки легкі - його основні моменти принесли йому славу. Делія вчилася у Розенштока — ви знаєте його репутацію того, хто турбує клавіші піаніно.

Вони були дуже щасливі, поки вистачало їхніх грошей. Так само всі, але я не буду цинічним. Їхні цілі були дуже чіткими та визначеними. Дуже скоро Джо мав стати здатним створювати картини, які старі джентльмени з тонкими вусами й товстими кишеньковими книжками кидали б одне одного в його студії за привілей купувати. Делія мала познайомитися з Музикою, а потім зневажати її, щоб, побачивши непродані оркестрові сидіння та ложі, вона могла захворіти горлом і омарів у приватній їдальні й відмовитися вийти на сцену.

Але найкращим, на мій погляд, було домашнє життя в квартирці — палкі, багатослівні балачки після дня навчання; затишні вечери та свіжі, легкі сніданки; взаємообмін амбіціями - амбіціями, переплетеними одна з одною або ж незначними - взаємодопомога і натхнення; і не дивись на мої нехитрі бутерброди з оливками та сиром об 23:00.

Але через деякий час Арт послабився. Іноді це так, навіть якщо якийсь стрілочник цього не позначає. Все виходить і нічого не входить, як кажуть простолюди. Грошей не вистачало, щоб заплатити панові Магістру та пану Розенштоку їхні ціни. Коли любиш своє мистецтво, жодне служіння не здається надто важким. Отже, Делія сказала, що вона повинна давати уроки музики, щоб натерта страва кипіла.

Два-три дні вона ходила агітувати для учнів. Одного вечора вона прийшла додому в захваті.

Джо, любий, — радісно сказала вона, — у мене є учень. І, о, наймиліші люди! Генерал - дочка генерала А. Б. Пінкні - на Сімдесят першій вулиці. Такий чудовий будинок, Джо, тобі варто побачити вхідні двері! Я думаю, ви б назвали це візантійським. І всередині! О, Джо, я ніколи раніше не бачив нічого подібного.

«Моя учениця — його дочка Клементина. Я вже страшенно її люблю. Вона ніжна річ, одягається завжди в біле; і наймиліший, найпростіші манери! Лише вісімнадцять років. Я маю давати три уроки на тиждень; і, тільки подумай, Джо! 5 доларів за урок. Я не заперечую це трохи; бо коли я отримаю ще двох чи трьох учнів, я зможу продовжити свої уроки з паном Розенштоком. А тепер розглядь цю зморшку між бровами, любий, і давай смачно вечеряти».

«Тобі це добре, Деле, — сказав Джо, атакуючи банку з горохом ножом і сокирою, — а як щодо мене? Як ти думаєш, я дозволю тобі метушитися за зарплату, поки я пустуюся в області високого мистецтва? Не кістками Бенвенуто Челліні! Гадаю, я можу продавати папери чи

класти бруківку і приносити долар чи два».
Делія підійшла й повисла йому на шиї.

Джо, любий, ти дурний. Ви повинні продовжувати навчання. Це не так, якби я кинув музику й пішов працювати на щось інше. Поки я навчаю, я вчуся. Я завжди зі своєю музикою. І ми можемо жити так само щасливо, як мільйонери, заробляючи на 15 доларів на тиждень. Ви не повинні думати про те, щоб залишити пана Магістра».

— Гаразд, — сказав Джо, тягнучись до овочевого блюда з синіми гребінцями. — Але я ненавиджу, коли ти даєш уроки. Це не мистецтво. Але ти козир і дорогий, щоб це зробити».

«Коли хтось любить своє мистецтво, жодне служіння не здається надто важким», — сказала Делія.

«Магістер вихваляв небо в тому етюді, який я зробив у парку», — сказав Джо. — І Тінкл дозволив мені повісити дві з них у його вікні. Я можу продати один, якщо їх побачить справжній ідіот із багатими коштами».

— Я впевнена, що так і буде, — солодко сказала Делія. — А тепер давайте подякуємо за генерала Пінкні та цю телятину.

Увесь наступний тиждень Ларрабі ранньо снідали. Джо був у захваті від деяких етюдів із ранковими ефектами, які він робив у Центральному парку, і Делія забрала його, щоб поснідати, пестити, хвалити й цілувати о сьомій годині. Мистецтво — приваблива коханка. Здебільшого була сьома година, коли він повертався ввечері.

Наприкінці тижня Делія, ніжно горда, але млява, переможно кинула три п'ятидоларові купюри на центральний стіл розміром 8 на 10 (дюймів) плоскої вітальні 8 на 10 (футів).

«Іноді, — сказала вона трохи втомлено, — Клементина пробує мене. Я боюся, що вона недостатньо тренується, і мені так часто доводиться говорити їй те саме. І тоді вона завжди одягається повністю в біле, і це стає одноманітним. Але генерал Пінкні — найдорожчий старий! Хотів би я знати його, Джо. Він іноді заходить коли я з Клементиною за фортепіано, він овдовів, ти знаєш, і стоїть там, смикаючи свою білу борідку. «А як просуваються напів-напівквасерси?» — запитує він завжди.

— Я б хотів, щоб ти побачив вагонку у тій вітальні, Джо! І ті астраханські килимові порт'єри. А у Клементини такий смішний

маленький кашель. Я сподіваюся, що вона сильніша, ніж виглядає. О, я справді прив'язуюсь до неї, вона така ніжна і вихована. Брат генерала Пінкні колись був міністром Болівії.

А потім Джо з виглядом Монте-Крісто витягнув десятку, п'ятірку, двійку й одиницю — усі вони були законним платіжним засобом — і поклав їх поряд із прибутком Делії.

«Продав цю акварель обеліска людині з Пеорії», — оголосив він надзвичайною більшістю голосів.

— Не жартуйте зі мною, — сказала Делія, — не з Пеорії!

«Усю дорогу. Я хотів би, щоб ти міг його побачити, Деле. Товстун із вовняним кашне та зубочисткою з пером. Він побачив ескіз у вікні Тінкла і спочатку подумав, що це вітряк. Але він був грою, і все одно її купив. Він наказав взяти з собою ще один — намальований маслом ескіз вантажного депо Лакаванна.

Уроки музики! О, мабуть, Мистецтво все ще в ньому».

Я така рада, що ти продовжуєш, — щиро сказала Делія. «Ти неодмінно виграєш, любий. Тридцять три долари! Ми ніколи раніше не мали стільки витрат. У нас сьогодні ввечері будуть устриці».

— І філе міньйон із печерицями, — сказав Джо. «Де оливкова виделка?»

Наступного суботнього вечора Джо прийшов додому першим. Він розклав свої 18 доларів на столі в вітальні й змив з рук, здавалося, велику кількість темної фарби.

Через півгодини прибула Делія, її права рука була зв'язана безформним оберемком пов'язок і бинтів.

«Як це?» — запитав Джо після звичайних привітань

Делія засміялася, але не дуже радісно

— Клементіна, — пояснила вона, — після уроку наполягла на валлійського кролика. Вона така дивна дівчина. Валлійські кролики о п'ятій годині дня. Генерал був там. Ти мав би бачити, як він побіг за натираючою тарілкою, Джо, ніби в домі не було слуги. Я знаю, що у Клементини не все добре; вона така нервова. Подаючи кролика, вона розлила його, киплячого, на мою руку та зап'ястя. Це страшенно боляче, Джо. А коханій дівчині було так жаль! Але генерал Пінкні! - Джо, той старий мало не розгубився. Він кинувся вниз і когось послав — сказали пічник або хтось із підвалу в аптеку за маслом і речами, якими можна його зв'язати. Зараз не так боляче».

«Що це?» — спитав Джо, ніжно взявши за руку й потягнувши кілька білих пасом під бинтами.

— Це щось м'яке, — сказала Делія, — на якому було масло. О, Джо, ти продав ще один ескіз? Вона бачила гроші на столі.

«Я?» сказав Джо. Просто запитайте чоловіка з Пеорії. Він отримав своє депо сьогодні, і він не впевнений, але він думає, що хоче інший парк і краєвид на Гудзон. О котрій годині сьогодні вдень ти обпік собі руку, Деле?»

— Здається, о п'ятій, — жалібно сказав Деле. Праска - я маю на увазі, що кролик знявся з вогню приблизно в той час. Тобі слід було побачити генерала Пінкні, Джо, коли...

— Сідай тут на хвилинку, Деле, — сказав Джо. Він підтягнув її до дивана, сів поруч і поклав їй руку на плечі.

«Що ти робив останні два тижні, Деле?» запитав він.

Вона витримувала це хвилину чи дві з очима, сповненими любові й упертості, і невиразно пробурмотіла фразу чи дві про генерала Пінкні; але нарешті її голова опустилася, і звідти випливали правда та сльози.

«Я не могла отримати жодного учня», — зізналася вона. — І я не міг терпіти, щоб ти кинув свої уроки; і я знайшов місце для прасування сорочок у великій пральні на Двадцять четвертій вулиці. І я вважаю, що я дуже добре витворив і генерала Пінкні, і Клементину, чи не так, Джо? І коли сьогодні вдень дівчина в пральні поставила гарячу праску на мою руку, я всю дорогу додому вигадував історію про валлійського кролика. Ти не сердишся, правда, Джо? І якби я не отримав роботу, ти б, можливо, не продав свої ескізи тому чоловікові з Пеорії.

— Він не з Пеорії, — повільно сказав Джо

«Ну, неважливо, звідки він. Який ти розумний, Джо, і поцілуй мене, Джо, і що змусило тебе запідозрити, що я не даю уроки музики Клементіні?»

— Я не знав, — сказав Джо, — до сьогоднішнього вечора. Тоді я б цього не зробив, тільки сьогодні вдень я відправив ці відходи бавовни та олію з машинного відділення для дівчини нагорі, якій обпекли руку праскою. Останні два тижні я запускав двигун у цій пральні».

«А потім ти не...»

— Мій покупець із Пеорії, — сказав Джо, — і генерал Пінкні обидва витвори одного мистецтва, але ви не назвете це ні живописом, ні музикою.

Потім обидва засміялися, і Джо почав:

«Коли хтось любить своє мистецтво, здається, що жодне обслуговування не...»

Але Делія зупинила його, поклавши руку на губи. «Ні, — сказала вона, — просто «Коли люблять».

VI

Вихід Меггі

КОЖНОСУБОТНЬОГО ВЕЧОРУ Соціальний клуб «Лист конюшини» виступав у залі спортивної асоціації Give and Take Athletic Association на Іст-Сайді. Для того, щоб відвідати один із цих танців, ви повинні бути членом Give and Take або, якщо ви належите до підрозділу, який починає грати правою ногою у вальсі, ви повинні працювати на фабриці паперових коробок Rhinegold. Тим не менш, будь-який Листок конюшини мав привілей супроводжувати або бути супроводженим сторонньою особою до одного танцю. Але здебільшого кожен із них приносив дівчину з паперової коробки, на яку він вплинув; і мало хто з незнайомців міг похвалитися тим, що похитав ногу на звичайному хмелі.

Меггі Тул через свої тьмяні очі, широкий рот і манеру роботи лівою рукою в двох кроках ходила на танці з Анною Маккарті та її «побратимом». Анна й Мегі працювали пліч-о-пліч на фабриці й були найкращими друзями. Тож Анна завжди змушувала Джиммі Бернса водити її до дому Мегі щосуботи ввечері, щоб її подруга могла піти з ними на танці.

Атлетична асоціація Give and Take Athletic Association виправдала свою назву. Зал асоціації на Орчард-стріт був оснащений винаходами для створення мускулів. Завдяки таким волокнам члени мали звичку вступати в радісну боротьбу з поліцією та конкуруючими громадськими та спортивними організаціями. Між цими більш серйозними заняттями суботні вечірні стрибки з дівчатами з фабрики паперових коробок прийшли як рафінуючий вплив і як ефективний екран. Бо іноді кінчик крутився, і якщо ви були серед обраних, які навшпиньках підіймалися темними задніми сходами, ви могли б побачити, як акуратний і задовольняючий невеликий напівсередній зв'язок до фінішу, як це завжди траплялося всередині мотузок.

По суботах фабрика паперових коробок Rhinegold зачинялася о 15:00. Одного такого дня Анна й Мегі разом йшли додому. У дверях Мегі

Анна, як завжди, сказала: «Будь готова о сьомій, точно, Мег; і ми з Джиммі приїдемо за тобою».

Але що це було? Замість звичної смиренної та вдячної подяки від непровіданого можна було відчутися високо підведену голову, гордовиту ямочку в кутиках широкого рота та майже блиск у тьмяно-карих очах.

— Дякую, Анно, — сказала Мегі. — Але вам і Джиммі не варто турбуватися сьогодні ввечері. У мене є друг-джентльмен, який приходить, щоб «проводити мене до стрибка».

Мила Анна накинулася на подругу, трясла її, дорікала й благала. Меггі Тул спіймай хлопця! Звичайна, люба, віддана, неприваблива Мегі, така мила, як приятель, така непотрібна для двох сходинок чи лавки, освітленої місяцем, у маленькому парку. як це було Коли це сталося? хто це був

— Ти побачиш сьогодні ввечері, — сказала Мегі, почервоніла від вина з перших грон винограду, зібраних у винограднику Купідона. «У нього все гаразд. Він на два дюйми вищий за Джиммі, і одягається сучасно. Я познайомлю його, Анно, як тільки ми підійдемо до залу». Анна та Джиммі були одними з перших Листків конюшини, які прибули того вечора. Очі Анни були яскраво прикуті до дверей передпокою, щоб уперше побачити «улов» подруги.

О 8.30 міс Тул увійшла до зали зі своїм ескортом. Швидко її переможне око виявило свого приятеля під крилом її вірного Джиммі.

"О, ну!" — вигукнула Анна, — Мег не зробив хіта, о, ні! Набухає товариш? Ну, мабуть! Стиль? Подивіться на "гм".

«Іди так далеко, як хочеш», — сказав Джиммі з наждачним папером у голосі. «Витягніть його, якщо хочете. Ці нові хлопці завжди перемагають з поштовхом. Не зважай на мене. Він, мабуть, не вичавлює всі лайми. Га!»

«Заткнись, Джиммі. Ви знаєте, що я маю на увазі. Я радий за Маг. Перший хлопець, який у неї був. О, ось вони прийшли.

По підлозі Мегі пливла, як кокетлива яхта, супроводжена величним крейсером. І справді, її супутник виправдав похвали вірного друга. Він був на два дюйми вищий за середньостатистичного атлета. Його темне волосся кучеряве; його очі й зуби блищали щоразу, коли він часто посміхався. Молоді люди з клубу «Листок конюшини» покладали свою віру не стільки на чесність людини, скільки на її доблесть, її досягнення в рукопашних зіткненнях і її збереження від правового тиску, який їй постійно

загрожував. Член асоціації, який би прив'язав дівчину з паперової коробки до своєї переможної колісниці, зневажливо ставився до образів Бо Браммеля. Вони не вважалися почесними методами ведення війни. Набряк біцепса, пальто, що натягується на гудзиках на грудях, повітря свідомої переконаності в надвидатності чоловіка в космогонії творіння, навіть спокійна демонстрація лукових ніг як підкорювальних і чарівних агентів у ніжних турнерах Купідона ці були схваленою зброєю та амуніцією галантів Clover Leaf. Тоді вони під новим кутом поглянули на коліна та привабливі пози цього відвідувача з підборіддям.

«Мій друг, містер Террі О'Салліван», — такою була формула представлення Мегі. Вона повела його по кімнаті, підносячи кожному новоприбулому Листочку конюшини. Тепер вона була майже вродливою, з тим неповторним блиском в очах, який приходить до дівчини з її першим залицяльником і кошеняти з першою мишкою.

«У Меггі Тул нарешті знайшовся хлопець», — таке слово лунало серед дівчат із паперових коробок. «Ходучий по підлозі Пайп Маг» - таким чином Give and Takes висловили свою байдужу зневагу.

Зазвичай під час щотижневих стрибків Мегі зігрівала місце на стіні спиною. Вона відчувала і виявляла стільки вдячності, коли самовідданий партнер запрошував її на танець, що його задоволення здешевлювалося й зменшувалося. Вона навіть звикла помічати, як Анна штовхає неохоче Джиммі ліктем, як сигнал для нього запросити її приятеля пройти через його ноги в два кроки.

Але сьогодні ввечері гарбуз перетворився на карету та шість. Террі О'Салліван був принцом-переможцем, а Меггі Тул здійснила свій перший політ метелика. І хоча наші тропи казкової країни змішані з тропами ентомології, вони не проллють жодної краплі амброзії з увінчаної трояндою мелодії однієї ідеальної ночі Мегі.

Дівчата облягали її, щоб познайомити з її «побратимом». Юнаки з «Листка конюшини» після двох років сліпоти раптом відчули в міс Тул чари. Вони пограли перед нею своїми непереборними м'язами й замовили її для танцю.

Таким чином вона забила; але Террі О'Саллівану почесні вечора випали дуже швидко. Він струснув кучерями; він посміхнувся і легко пройшов через сім рухів для набуття благодаті у вашій власній кімнаті перед відкритим вікном десять хвилин щодня. Він танцював, як фавн; він представив манеру, стиль і атмосферу; його слова зіткнулися з його

язиком, і він двічі поспіль завальсував із дівчиною-паперовою коробкою, яку привіз Демпсі Донован.

Демпсі був лідером асоціації. Він був у парадному костюмі та міг двічі підборіддяти однією рукою. Він був одним із лейтенантів «Великого Майка» О'Саллівана, і його ніколи не турбували проблеми. Жоден поліцейський не наважився його заарештувати. Щоразу, коли він ламав чоловічий візок головою чи пострілом у колінну чашечку члена Літературної асоціації Генріка Б. Суїні, офіцер підскочив і сказав:

«Капітан хотів би бачити вас на кілька хвилин до офісу, поки в вас буде час, Демпсі, мій хлопчику».

Але там були різні джентльмени з великими золотими ланцюжками та чорними сигарами; і хтось розповідав кумедну історію, а потім Демпсі повертався і півгодини працював із шестифунтовими гантелями. Отже, виконання танцю на дроті, натягнутому через Ніагару, було безпечним терпсихорним виконанням порівняно з подвійним вальсом із дівчиною-паперовою коробкою Демпсі Донована. О десятій годині веселе кругле обличчя «Великого Майка» О'Саллівана сяяло біля дверей протягом п'яти хвилин на сцені. Завжди заглядав на п'ять хвилин, посміхався дівчатам і роздавав справжні перфекто захопленим хлопцям.

Демпсі Донован миттєво опинився біля нього, швидко розмовляючи. «Великий Майк» уважно подивився на танцюристів, усміхнувся, похитав головою й пішов.

Музика припинилася. Танцюристи розбіглися по кріслах уздовж стін. Террі О'Салліван, зі своїм чарівним поклоном, віддав гарненьку дівчину в блакитному її партнеру та повернувся, щоб знайти Мегі. Демпсі перехопив його на середині паркету.

Якийсь тонкий інстинкт, який, мабуть, залишив нам у спадок Рим, змусив майже кожного обернутися й поглянути на них — було тонке відчуття, що на арені зустрілися два гладіатори. Двоє чи троє Дай-Тейкс з тугими рукавами підійшли ближче.

— Хвилинку, містере О'Салліван, — сказав Демпсі. «Сподіваюся, тобі подобається. Де ви сказали, що живете?»

Два гладіатори були добре підібрані. У Демпсі було, можливо, десять фунтів ваги, щоб віддати. О'Салліван мав широту зі швидкістю. Демпсі мав льодовикове око, домінуючу щілину рота, непорушну щелепу, колір обличчя, як у красуні, і холоднокровність чемпіона. Відвідувач виявив більше вогню у своїй презирстві та менше контролю над своєю

помітною насмішкою. Вони були ворогами за законом, написаним, коли скелі були розплавлені. Кожен з них був надто чудовим, надто могутнім, надто незрівнянним, щоб розділити першість. Вижити треба лише одному.

— Я живу на Гранд, — зухвало сказав О'Салліван. і без проблем знайти мене вдома. Де ти живеш?»

Демпсі проігнорував запитання.

— Ви сказали, що вас звуть О'Салліван, — продовжив він. «Ну, «Великий Майк» каже, що ніколи вас раніше не бачив». «Багато речей, яких він ніколи не бачив», — сказав улюбленець хмелю.

— Як правило, — хрипло продовжував Демпсі, — О'Саллівани в цьому районі знають один одного. Ви супроводжували одну з наших жінок-членів сюди, і ми хочемо отримати шанс зробити це добре. Якщо у вас є генеалогічне дерево, давайте подивимося, як на ньому з'являться кілька історичних бутонів О'Саллівана. Або хочеш, щоб ми його з корінням викопали?»

— Припустімо, ви займаєтеся своїми справами, — люб'язно запропонував О'Салліван.

Очі Демпсі спалахнули. Він натхненно підняв вказівний палець, ніби йому спала на думку геніальна ідея.

«Тепер у мене є», — сердечно сказав він. «Це була просто маленька помилка. Ви не О'Салліван. Ви кільцехвоста мавпа. Вибачте, що не впізнали вас спочатку».

Очі О'Саллівана спалахнули. Він зробив швидкий рух, але Енді Геган був готовий і схопив його за руку.

Демпсі кивнув на Енді та Вільяма Макмехана, секретаря клубу, і швидко рушив до дверей у задній частині залу. Двоє інших членів Асоціації «Віддай-бери» швидко приєдналися до маленької групи. Тепер Террі О'Салліван перебував у руках Ради з правил і соціальних арбітрів. Вони поговорили з ним коротко й тихо й вивели через ті самі двері ззаду.

Цей рух членів Clover Leaf потребує пояснення. За залом асоціації була менша кімната, яку орендував клуб. У цій кімнаті особисті труднощі, що виникали на паркеті бальної зали, вирішувалися людиною людиною, зброєю природи, під наглядом Правління. Жодна жінка не могла сказати, що за кілька років була свідком бійки на стрибку в листі конюшини. Його панове члени гарантували це.

Демпсі та Правління настільки легко й гладко виконали свою попередню роботу, що багато хто в залі не помітив захоплюючого

соціального тріумфу О'Саллівана. Серед них була Мегі. Вона озирнулася в пошуках свого супроводу.

«Куріть!» — сказала Роуз Кессіді. «Ти не був на? Демпс Донован зібрав брукс із твоїм хлопцем-Ліззі, і вони з ним у вальсі попливли до бійні. Як виглядає моє волосся, Мег?

Мегі поклала руку на свою марлеву талію.

«Пішов битися з Демпсі!» сказала вона, затамувавши подих. «Їх треба зупинити. Демпсі Донован не може з ним боротися. Ну, він... він його вб'є!»

«Ах, що тобі до того?» сказала Роза. "Хіба деякі з них не борються кожен стрибок?"

Але Мегі пішла, мчачи зигзагом крізь лабіринт танцюристів. Вона увірвалася крізь задні двері в темну залу, а потім кинулася міцним плечем у двері кімнати єдиноборства. Він поступився, і в ту мить, коли вона увійшла, її очі помітили сцену, де стояла дошка з відкритими годинниками; Демпсі Донован у своїй сорочці танцює, легконогий, з обережною граціозністю сучасного боксера, у межах легкої досяжності свого супротивника; Террі О'Салліван стоїть, склавши руки, і вбивчий погляд у темних очах. І, не зменшуючи швидкості входу, вона з криком стрибнула вперед — стрибнула вчасно, щоб упіймати й повиснути на руці О'Саллівана, яка раптово піднялася, і змахнути з неї довгу яскраву шпильку, яку він намалював. з його пазухи.

Ніж упав і задзвенів на підлогу. Холодна зброя в кімнатах Асоціації «Віддай-бери»! Такого ще ніколи не було. Кожен хвилину стояв нерухомо. Енді Геган з цікавістю штовхнув туфлю носком черевика, наче антиквар, який натрапив на якусь старовинну зброю, невідому його вченості.

І тоді О'Салліван прошипів щось нерозбірливе між зубами. Демпсі та Борд обмінялися поглядами. А потім Демпсі подивився на О'Саллівана без злості, як дивляться на бродячу собаку, і кивнув головою в бік дверей.

«Задні сходи, Джузеппі, — коротко сказав він, — хтось скине за тобою капелюха».

Мегі підійшла до Демпсі Донована. На її щоках була блискуча червона пляма, по якій повільно текли сльози. Але вона хоробро подивилася йому в очі.

— Я знала, Демпсі, — сказала вона, коли її очі потускніли навіть у сльозах. «Я знав, що він Гвінея. Його звуть Тоні Спінеллі. Я поспішив, коли мені сказали, що ви з ним на злам. Гвінеї завжди носять із собою

ножі. Але ти не розумієш, Демпсі. У мене ніколи в житті не було хлопця. Мені набридло зустрічатися з Анною та Джиммі щовечора, тож я домовився з ним називати себе О'Салліваном і взяв його з собою. Я знав, що йому нічого не вдасться, якщо він прийде як Даго. Гадаю, зараз я піду з клубу».

Демпсі звернувся до Енді Геогана.

«Викиньте цю сирорізку з вікна, — сказав він, — і скажіть їм усередині, що містер О'Салліван отримав телефонне повідомлення, щоб він їхав до Таммані-Хол».

А потім повернувся до Мегі.

На думку Соупі, закон був більш доброзичливим, ніж філантропія. Був нескінченний круг закладів, муніципальних і благодійних, куди він міг відправитися й отримати житло й їжу відповідно до простого життя. Але для одного з гордих духів Соупі подарунки милосердя обтяжені. Якщо не монетою, ви повинні платити приниженням духу за кожну користь, отриману від філантропії. Як Цезар мав свого Брута, кожне ложе милосердя повинно мати плату за ванну, кожна буханець хліба — компенсацію приватної та особистої інквізиції. Тому краще бути гостем закону, який, хоч і ведеться за правилами, не втручається надмірно в приватні справи джентльмена

Мильний, вирішивши відправитися на Острів, відразу взявся за здійснення свого бажання. Було багато простих способів зробити це. Найприємніше було розкішно пообідати в якомусь дорогому ресторані; а потім, після оголошення неплатоспроможності, тихо і без шуму передати поліцейському. Решту зробить поступливий інгістрат.

Соупі залишив свою лавку, вийшов із площі та перетнув рівне море асфальту, де зливаються Бродвей і П'ята авеню. Він повернув на Бродвей і зупинився біля блискучого кафе, де щовечора збираються найдобріші продукти мавпи, шовкопряда та протоплазми.

Соупі був впевнений у собі від найнижчого гудзика жилета й вище. Він був поголений, і його пальто було пристойним, а його акуратні чорні, готові зав'язані чотири в руці були подаровані йому місіонеркою на День подяки. Якби він міг дотягнутися до столика в ресторані, він мав би несподіваний успіх. Його частина, яка з'явилася над столом, не викликала б у офіціанта жодних сумнівів. «Смажена качка-крижень», — подумав Сопі, — це те саме, що до пляшки «Шаблі», а потім «камамберу», демітасу й сигари. Вистачило б одного долара на сигару. Загальна сума не буде

настільки високою, щоб викликати будь-який найвищий прояв помсти з боку керівництва кафе; і все ж м'ясо залишило б його наситим і щасливим для подорожі до його зимового притулку.

Але коли Сопі ступив у двері ресторану, погляд метрдотеля впав на його потерті штани та декадентські черевики. Сильні й готові руки розвернули його й мовчки й поспішно вивели на тротуар і відвернули неблагородну долю грізного крижня.

Сопі вимкнув Бродвей. Здавалося, що його шлях до жаданого острова не мав бути епікурейським. Треба придумати інший спосіб увійти в підвішений стан.

На розі Шостої авеню електричні ліхтарі та хитро виставлені товари за тарельним склом кидали в очі вітрину. Сопі взяв бруківку й пробив нею крізь скло. Люди вибігли з-за рогу, поліцейський попереду. Сопі стояв на місці, заклавши руки в кишені, і посміхався, побачивши мідні гудзики.

«Де той чоловік, який це зробив?» — схвильовано запитав офіцер.

"Хіба ви не розумієте, що я міг мати до цього якесь відношення?" — сказав Мильний не без глузування, але дружелюбно, як вітають удачу.

Мозок поліцейського відмовлявся сприймати Сопі навіть як підказку. Чоловіки, які б'ють вікна, не залишаються вести переговори з прислужниками закону. Вони кидаються на п'яти. Поліцейський побачив чоловіка, який на півдорозі біг наздогнати машину. З витягнутою палицею він приєднався до погоні. Намилений, з огидою в серці, пустився, двічі невдало.

На протилежному боці вулиці був ресторан без особливих претензій. Він задовольняв великі апетити та скромні гаманці. Його посуд і атмосфера були густими; його суп і пеперуди тонкі. Туди Соупі без жодного виклику забрав свої звинувачувальні туфлі та штани, що показують. Він сидів за столом і їв біфштекс, флеш-джеки, пончики та пиріг. А потім офіціанту видав, що найменша монета і він сам були чужими.

— А тепер візьміться за справу й викличте копа, — сказав Сопі. «І не змушуйте джентльмена чекати».

Немає вам поліцейського», — сказав офіціант голосом, як у масляних коржів, і очима, як вишня в манхетенському коктейлі. "Гей, Кон!"

Два офіціанти акуратно поставили Сопі на його ліве вухо на мозолистому тротуарі. Він піднявся, суглоб за суглобом, як теслярське

правило відкривається, і збив порох із свого одягу. Арешт здавався лише рожевою мрією. Острів здавався дуже далеким. Поліцейський, який стояв перед аптекою за два під'їзди, засміявся й пішов вулицею.

«П'ять кварталів Соупі пройшов, перш ніж його сміливість дозволила йому знову домагатися захоплення. Цього разу нагода представила те, що він безглуздо назвав для себе «підтяжкою». Молода жінка скромного й приємного вигляду стояла перед вітриною й із жвавим інтересом дивилася на виставку кухлів для гоління й чорнильниць, а за два ярди від вікна великий поліцейський із суворою вдачею сперся на пробку.

Соупі задумав взяти на себе роль мерзотного й проклятого «товкача». Його вишуканий і елегантний вигляд.

Жертва та близькість сумлінного поліцейського спонукали його вірити, що незабаром він відчує приємну офіційну муфту на своїй руці, яка забезпечить його зимову квартиру на правому маленькому тісному острові.

Соупі поправив уже готову краватку жінки-місіонерки, відтягнув його манжети, що звужувалися, накинув капелюха на вбивчу косу й підійшов до молодої жінки. Він дивився на неї очима, був охоплений раптовим кашлем і «кашлянням», усміхався, усміхався і нахабно перебирав зухвалу й презирливу літанію «м'яса». Половиною ока Соупі побачив, що поліцейський пильно стежить за ним. Молода жінка відійшла на кілька кроків і знову зосередила свою увагу на кухлях для гоління. Соупі слідував за нею, сміливо підійшов до неї, підняв капелюха й сказав:

«Ой, Беделія! Ти не хочеш піти пограти в мій двір?»

Міліціонер все ще дивився. Переслідуваній молодій жінці варто було лише поманити пальцем, і Соупі був практично на шляху до свого островного притулку. Він уже уявляв собі, що відчуває затишне тепло вокзалу. Молода жінка повернулася до нього обличчям і, простягнувши руку, схопила Соупі за рукав пальта.

«Звичайно, Майку, — радісно сказала вона, — якщо ти зірвеш мене на відро піни. Я б поговорив з тобою раніше, але поліцейський спостерігав».

З молодою жінкою, яка грала плющем, що чіплявся за його дуб, Мильний пройшов повз поліцейського, охоплений похмурістю. Він ніби був приречений на свободу.

На наступному повороті він струснув свого супутника і побіг. Він зупинився в районі, де вночі найсвітліші вулиці, серця, обітниці та

лібрето. Жінки в хутрах і чоловіки в шинелях весело рухалися в зимовому повітрі. Раптовий страх охопив Сопі, що якісь жахливі чари зробили його несприйнятливим до арешту. Ця думка викликала в нього невелику паніку, і коли він натрапив на іншого поліцейського, який розкішно вештався перед прозорим театром, він одразу схопився за соломинку «порушення громадського порядку».

На тротуарі Сопі почав кричати п'яну тарабарщину на весь голос. Він танцював, вив, марив і іншим чином заважав велкіну.

Міліціонер покрутив кийком, повернувся до Мильного спиною і зауважив громадянину:

«Це один із тих хлопців із Єльського університету, які святкують гусяче яйце, яке вони подарували Гартфордському коледжу. шумний; але ніякої шкоди. У нас є вказівки, щоб їх не було».

Невтішний, Соупі припинив свій безрезультатний шум. Невже поліцейський ніколи не торкнеться його? У його уяві Острів здавався недосяжною Аркадією. Він застібнув своє тонке пальто проти холодного вітру.

сигарному магазині він побачив добре вдягненого чоловіка, який запалював сигару на ліхтарі, що коливався. Свою шовкову парасольку він поставив біля дверей, коли ввійшов. Сопі зайшов усередину, закріпив парасольку й повільно поплентався з нею. Чоловік біля сигари поспішно пішов слідом.

— Моя парасолька, — суворо сказав він.

«О, так?» — посміхнувся Сопі, додаючи образу до дрібної крадіжки. «Ну чому б тобі не викликати поліцейського? Я взяв його. Ваша парасолька! Чому б тобі не викликати копа? Один стоїть на розі».

Власник парасольки сповільнив крок. Сопі зробив те саме, передчуваючи, що удача знову зіткнеться з ним. Поліцейський з цікавістю подивився на обох.

«Звичайно, — сказав чоловік із парасолькою, — це добре, ти знаєш, як трапляються такі помилки. Якщо це твоя парасолька, я сподіваюся, ти вибачиш мене, я взяв її сьогодні вранці в ресторані — Якщо ти визнати це своїм, чому — я сподіваюся, що ти... — Звичайно, це моє, — злобно сказав Мильний.

Екс-парасольник відступив. Поліцейський поспішив на допомогу високому блондинові в оперному плащі через вулицю перед трамваєм, який наближався за два квартали.

Соупі пішов на схід вулицею, пошкодженою ремонтом. Він гнівно жбурнув парасольку в розкоп. Він бурмотів проти чоловіків, які носять шоломи та палиці. Оскільки він хотів потрапити в їхні лапи, вони, здавалося, вважали його королем, який не може зробити нічого поганого.

Нарешті Сопі дістався до однієї з авеню на схід, де блиск і метушня були ледь помітними. Він повернувся обличчям до Медісон-сквер, бо інстинкт самонаведення зберігається навіть тоді, коли дім — це лавка в парку.

Але на незвично тихому розі Соупі зупинився. Тут була стара церква, химерна, неоднозначна та гранчаста. Крізь одне фіолетове вікно світилося м'яке світло, де, безсумнівно, органіст тинявся над клавішами, переконуючись у своїй майстерності над майбутнім суботнім гімном. Бо до вух Сопі долинула солодка музика, яка зачепила й утримала його прикутим до звивин залізної огорожі.

Місяць був угорі, блискучий і спокійний; транспортних засобів і пішоходів було мало; ряди горобців сонно цвірінькали на карнизі на деякий час, але сцена могла бути сільським церковним цвинтарем. І гімн, який грав органіст, прикріпив Сопі до залізної огорожі, бо він добре знав це в ті дні, коли в його житті були такі речі, як матері, троянди, амбіції, друзі, непорочні думки й комірці.

Поєднання сприйнятливого стану розуму Сопі та впливу старої церкви спричинило раптову й чудову зміну в його душі. Він із швидким жахом подивився на яму, у яку впав, на понижені дні, негідні бажання, мертві надії, зруйновані здібності та низинні мотиви, які становили його існування. І також за мить його серце трепетно відгукнулося на цей новий настрій. Миттєвий і сильний порив спонукав його до боротьби з відчайдушною долею. Витягнеться з трясовини; він знову зробив би з себе людину; він переможе зло, яке оволоділо ним. Був час; він був ще порівняно молодим; він відродив би свої старі палкі амбіції й йшов би за ними, не похитнувшись. Ці урочисті, але солодкі ноти органу викликали в ньому революцію. Завтра він піде в галасливий центральний район і знайде роботу. Якось імпортер хутра запропонував йому місце водія. Він знайде його завтра і попросить про посаду. Він був би кимось у світі. Він би -

Сопі відчув, як чиясь рука лежить на його плечі. Він швидко озирнувся на широке обличчя поліцейського.

"Що ти тут робиш?" запитав офіцер.

— Нічого, — сказав Сопі.

— Тоді йди, — сказав поліцейський.

«Три місяці на Острові», — сказав магістрат у поліцейському суді наступного ранку.

VII

Спогади жовтого пса

Я НЕ ДУМАЮ, що будь-кого з вас збиває з місця прочитання допису тварини. Містер Кіплінг та багато інших продемонстрували той факт, що тварини можуть висловлюватися привабливою англійською мовою, і жоден журнал не виходить у пресі без історії про тварин, за винятком старих місячників, які все ще друкують фотографії Браяна. і жах Мон Пеле.

Але вам не потрібно шукати в моєму творі будь-яку наклеєну літературу, такі як Беару, ведмідь, і Снаку, змія, і Тамананоо, тигр, говорять у книгах джунглів. Від жовтого пса, який провів більшу частину свого життя в дешевій нью-йоркській квартирі, спав у кутку на старій сатиновій спідниці (той, на яку вона розлила портвейн на бенкеті леді Лонгшормен), не варто очікувати, що він виконуватиме якісь трюки з мистецтво слова.

Я народився жовтим цуценям; дата, місцевість, родовід і вага невідомі. Перше, що я можу пригадати, одна стара жінка тримала мене в кошику на Бродвеї та Двадцять третій, намагаючись продати мене товстій жінці. Стара мама Хаббард підштовхувала мене, щоб я став справжнім фокстер'єром померанського, гемблтонського, червоно-ірландського, кохін-китайського, стоук-погіського походження. Товста леді ганялася за літерою V серед зразків зернових фланелетів у своїй сумці для покупок, поки не загнала її в кут і кинула. З того моменту я став домашнім улюбленцем — маминим власним кальмаром. Скажи, шановний читачу, чи траплялося тобі, щоб 200-фунтова жінка, яка дихає ароматом сиру Камамбер і Peau d'Espagne, підхоплювала тебе й шльопала носом по тобі, весь час зауважуючи тоном Емми Імс: «Ой, oo's um oodlum, doodlum, woodlum, toodlum, bitsy-witsy skoodlums?»

З породистого жовтого цуценя я виріс у анонімного жовтого курча, схожого на щось середнє між ангорським котом і коробкою з лимонами. Але моя господиня ніколи не впадала. Вона думала, що двоє первісних

цуценят, яких Ной загнав у ковчег, були лише побічною гілкою моїх предків. Знадобилося двоє поліцейських, щоб не дати їй увійти до мене в Медісон-сквер-гарден на приз сибірського бладхаунда.

Я розповім вам про ту квартиру. Будинок був звичайною річчю в Нью-Йорку, вимощений парийським мармуром у передпокої та бруківкою над першим поверхом. У нас квартира була три поверхи - ну не рейси лізуть. Моя господиня орендувала його без меблів і розмістила в ньому звичайні речі: антикварну оббиту кімнату 1903 року, олійні храми гейш у гарлемській чайній, каучуковий завод і чоловіка.

Клянусь Сіріусом! була двонога, яку мені було шкода. Він був маленьким чоловічком із коричневим волоссям і вусами, дуже схожими на мене. Курка клюнула? добре, тукани, фламінго та пелікани мали в ньому свої дзьоби. Він витирав посуд і слухав, як моя хазяйка розповідала про дешеві пошарпані речі, які дама з білчиною на другому поверсі вивішувала на мотузці сушитися. І кожного вечора, коли вона вечеряла, вона змушувала його виводити мене на мотузці на прогулянку.

Якби чоловіки знали, як жінки проводять час, коли вони на самоті, вони б ніколи не одружилися. Лора Лін Джіббі, крихкий арахіс, трохи мигдального крему на м'язах шиї, немитий посуд, півгодинна розмова з айсменом, читання пакунка старих листів, пара солоних огірків і дві пляшки солодового екстракту, година підглядання через отвір у віконній шторі в квартиру через вентиляційну шахту - ось майже все. За двадцять хвилин до того, як він прийде додому з роботи, вона наводить порядок у домі, лагодить свого щура, щоб його не було видно, і багато шиє для десятихвилинного блефу.

У тій квартирі я вів собачий спосіб життя. Майже весь день я лежав у своєму кутку, спостерігаючи, як товста жінка вбиває час. Іноді я спав і бачив марні сни про те, як я ганяюся за котами в підвалах і гарчу на стареньких з чорними рукавицями, як собака задумана. Тоді вона кидалася на мене з великою кількістю цього дрімучого пудельного ласощі й цілувала мене в носа, але що я міг зробити? Собака не може жувати гвоздику.

Мені стало шкода чоловіка, песити моїх котів, якщо я цього не роблю. Ми були настільки схожі, що люди помітили це, коли ми виходили; тож ми струснули вулицями, якими їздить таксі Моргана, і почали лазити по купах грудневого снігу на вулицях, де живуть дешеві люди.

Одного вечора, коли ми так прогулювалися, і я намагався бути схожим на нагородного сенбернара, а старий намагався виглядати так, ніби він не вбив би першого шарманщика, який він почув, як він грав на весільному марші Мендельсона, я подивився на нього і сказав по-моєму:

«Чого ти такий кислий, дубовий омар? Вона тебе не цілує. Вам не обов'язково сидіти в неї на колінах і слухати розмову, яка змусить книгу музичної комедії звучати як сентенції Епіктета. Ви повинні бути вдячні, що ви не собака. Наготуйся, Бенедіку, і скажи, що блюз геть».

Подружній нещасний випадок дивився на мене згори, майже собачим розумом на обличчі.

«Ну, песику, — каже він, — добрий песику. Ви майже виглядаєте так, ніби можете говорити. Що таке, песику – Коти?

Коти! Міг говорити!

Але він, звичайно, не міг зрозуміти. Люди були позбавлені мови тварин. Єдина спільна основа спілкування, на якій собаки й люди можуть об'єднатися, — це художня література.

У квартирі через коридор від нас жила жінка з чорно-підпалим тер'єром. Її чоловік нанизував і щовечора діставав, але завжди повертався додому веселий і насвистуючи. Одного разу я торкнувся носів чорно-підпалим в передпокої і вдарив його для пояснення.

«Бачиш, кудись, — кажу я, — ти знаєш, що справжньому чоловікові не властиво грати в публіці няньку з собакою. Я ніколи не бачив, щоб хтось, прив'язаний до лука-вау, не виглядав так, ніби він хотів би лизати кожного іншого чоловіка, який дивився на нього. Але ваш бос приходить щодня такий бадьорий і налаштований як аматор-престиджитатор, який робить трюк з яйцем. Як він це робить? Не кажи мені, що йому це подобається».

«Його?» — каже чорношкірий. «Ну він використовує власний засіб від природи. Він стає розлюченим. Спочатку, коли ми виходимо, він такий же сором'язливий, як той чоловік на пароплаві, який радше б зіграв у педро, коли вони роблять усім джекпоти. До того часу, коли ми були у восьми салонах, йому було байдуже, собака чи сом на кінці його лінії. Я втратив два дюйми свого хвоста, намагаючись обійти ці двері, що розпашуються».

Покажчик, який я отримав від того тер'єра – водевіль, будь ласка, скопіюйте – змусив мене задуматися.

Одного разу ввечері близько шостої моя господиня наказала йому

взятися за справу й виконати озоновий номер для Лаві. Я приховував це досі, але вона мене так назвала. Чорно-коричневий отримав назву "Tweetness". Я вважаю, що я маю на нього ганьбу, оскільки ти міг ганятися за кроликом. Все-таки "Лавей" - це щось на зразок номенклатурної консервної банки на хвості самоповаги.

У тихому місці на безпечній вулиці я стиснув чергу свого куратора перед привабливим, вишуканим салоном. Я наввипередки мчав до дверей, скигливши, як собака в пресі, яка повідомляла родині, що маленька Аліса загрузла, коли збирала лілії в струмку.

«Прокляті мої очі», — усміхається старий. «Прокляни мені очі, якщо шафрановий син сельтерського лимонаду не просить мене випити. Дозвольте подивитися, скільки часу минуло з тих пір, як я рятував шкіру взуття, тримаючи одну ногу на підставці? Я вірю, що буду...

Я знала, що він у мене є. Гарячий скотч він приймав, сидячи за столом. Цілу годину він підтримував Кемпбеллів. Я сидів поруч з ним, стукаючи офіціанта своїм хвостом, і їсти безкоштовний обід, як мама у своїй квартирі, ніколи не зрівнявся з її саморобною вантажівкою, купленою в магазині делікатесів за вісім хвилин до повернення тата додому.

Коли всі шотландські продукти були вичерпані, крім житнього хліба, старий відвів мене від ніжки столу й погрався зі мною надворі, як рибалка з лососем. Там він зняв з мене нашійник і викинув на вулицю.

«Бідний песик», — каже він. 'хороший песик. Вона більше не поцілує тебе. Це біса ганьба. Хороший песик, іди геть, щоб тебе не збив трамвай і будь щасливим».

Я відмовився йти. Я стрибав і обшукував ноги старого щасливий, як мопс на килимку.

«Ти, старий блошиний ловчик, — сказав я йому, — ти, старий бігль, що лає на місяць, вказує на кроликів і краде яйця, хіба ти не бачиш, що я не хочу тебе покидати? Хіба ти не бачиш, що ми обоє — цуценята в лісі, а місіс — жорстокий дядько, який женеться за тобою з кухонним рушником, а я — з маззю від бліх і рожевим бантом, який я зав'язую на хвості. Чому б не вирізати це все і не залишитися навіки?»

Можливо, ви скажете, що він не зрозумів, можливо, він не зрозумів. Але він трохи схопив гаряче скотч і хвилину завмер, задумавшись.

«Песику, — каже він нарешті, — ми живемо не більше дюжини життів на цій землі, і дуже мало хто з нас доживає до 300 років. Якщо я

колись більше побачу цю квартиру, я квартира, і якщо ви це робите, ви лестіші; і це не лестощі. Я пропоную 60 до 1, що Westward Ho перемагає за довжиною таксу».

Не було шнурка, але я бавився разом зі своїм господарем до порома на Двадцять третій вулиці. І коти на маршруті побачили привід подякувати за те, що їм дали чіпкі кігті.

З боку Джерсі мій господар сказав незнайомцеві, який їв булочку зі смородиною:

«Ми з моїм песиком прямуємо до Скелястих гір».

Але найбільше мене потішило, коли мій старий потягнув мене за вуха, аж я завив, і сказав:

Ти звичайний, мавпячоголовий, пацючихвостий, сірчаного кольору, сину дверного килимка, ти знаєш, як я буду тебе називати?»

Я подумав про «Лаві» і сумно заскиглив.

«Я буду називати тебе «Піт», — каже мій господар. і якби я мав п'ять хвостів, я б не виляв достатньо, щоб віддати належне події.

IX

Любовний фільтр Айкі Шонштайна

АПТЕКА BLUE LIGHT знаходиться в центрі міста, між Бауері та Першою авеню, де відстань між двома вулицями найменша. «Блакитний вогник» не вважає, що фармація – це річ цементу, аромату та соди для морозива. Якщо ви попросите в нього знеболююче, він не дасть вам цукерки.

Блакитне світло зневажає працездатності мистецтва сучасної фармації. Він мацерує опіум і проціджує власний лауданум і парегорик. Донині таблетки виготовляють за високим рецептурним столом. Таблетки розкочують на власній плитці для таблеток, розділяють шпателем, розкочують пальцями та великими пальцями, посипають кальцинованою магнезією та доставляють у маленьких круглих картонних коробках для таблеток. Магазин знаходиться на розі, навколо якого граються зграї кумедних дітей із пошарпаними опереннями та стають кандидатами на краплі від кашлю та заспокійливі сиропи, які чекають на них усередині.

Айкі Шонштайн був нічним продавцем у Blue Light і другом його клієнтів. Таким чином, це на Іст-Сайді, де серце фармації не є glacé. Там, як і належить, аптекар є радником, сповідником, радником, здатним і

готовим місіонером і наставником, чию науку поважають, чию окультну мудрість шанують і чий ліки часто виливають, не скуштувавши, у жолоб. . Тому мозолистий ніс Айкі в окулярах і вузька, схилена знанням постать були добре відомі в околицях Блакитного Світла, і його поради та зауваження були дуже бажаними.

Айкі проживав і снідав у місіс Редл, за два квадрати звідси. У місіс Редл була дочка на ім'я Розі. Ця обмовка була марною, ви, мабуть, здогадалися – Айкі обожнював Розі. Вона забарвила всі його думки; вона була складним екстрактом усього, що було хімічно чистим і лікарським, — препарат не містив нічого рівного їй. Але Айкі був боязким, і його надії залишалися нерозчинними в менструації його відсталості та страхів. За його прилавком він був вищою істотою, спокійно усвідомлюючи особливі знання та цінність; назовні він був слабким, чорнявим, проклятим мотористом, у погано підібраному одязі, забрудненому хімікатами, який пахнув сокотриновим алое та валеріаном аміаку.

Лохою меду Айкі (тричі вітаємо!) був Чанк МакГоуен.

Містер Макгоуен також намагався вловити яскраві посмішки Розі. Але він не був аутфілдером, як Айкі; він підняв їх з місця. Водночас він був другом і клієнтом Айкі й часто заходив до аптеки «Блакитне світло», щоб пофарбувати синець йодом або наклеїти поріз після приємного вечора, проведеного на Бауері.

Одного дня Макгоуен увійшов у свій тихий, легкий спосіб і сидів, миловидний, з гладким обличчям, твердий, незламний, добродушний, на табуретці.

Ключу, — сказав він, коли його друг приніс свою ступку й сів навпроти, подрібнюючи бензоїну в порошок, — займись своїм вухом. Для мене це наркотики, якщо у вас є те, що мені потрібно».

Айкі оглядав обличчя містера Макгоуена, шукаючи звичайних слідів конфлікту, але не знайшов жодного.

«Зніми пальто, — наказав він. — Я вже здогадався, що тобі встромили ножом під ребра. Я багато разів казав тобі, що ці даго зроблять тебе».

Містер Макгоуен усміхнувся. — Не вони, — сказав він. «Не якісь Dagoes. Але ви правильно встановили діагноз — він у мене під пальто, біля ребер. Скажи! Айкі, ми з Розі збираємося втекти й одружитися сьогодні ввечері.

Вказівний палець лівої руки Айкі подвоїв над краєм ступи, тримаючи її

на місці. Він шалено застукав товкачем, але не відчув. Тим часом посмішка містера Макгоуена зникла до виразу спантеличеної похмури.

«Це, — продовжив він, — якщо вона буде зберігати цю думку, доки не прийде час. Ми прокладали труби для шлюзу два тижні. Одного разу вона каже, що це зробить; того ж вечора вона каже: «ніксі». Я домовився про сьогоднішній вечір, і цього разу Роузі тримається ствердної думки протягом цілих двох днів, але до часу ще п'ять годин, і я боюся, що вона протистоятиме мені до подряпини.

Ти сказав, що хочеш наркотики, — зауважив Айкі.

Містер Макгоуен виглядав неспокійним і переслідував стан, що суперечить його звичній лінії поведінки. Він згорнув альманах патентної медицини в рулон і з невикладною обережністю приклав його до пальця.

«Я б не хотів, щоб цей подвійний гандикап зробив сьогодні фальстарт за мільйон», — сказав він. У мене є маленька квартира в Гарлемі, все готове, з хризантемами на столі та чайником, готовим до кипіння. І я залучив стукача з кафедри, щоб він був готовий у нього вдома для нас о 9.30. Він повинен відірватися. І якщо Розі більше не передумає!» — замовк містер Макгоуен, викликаний його сумнівами.

«Тоді я ще не розумію, — коротко сказав Айкі, — чому ти говориш про наркотики чи що я можу з цим зробити».

— Старому Редлу я трохи не подобаюся, — продовжив неспокійний залицяльник, прагнучи викласти свої аргументи. «Вже тиждень він не дозволяє Розі виходити зі мною за двері. Якби не втрата пансіонату, мене б давно вигнали. Я заробляю 20 доларів на тиждень, і вона ніколи не пошкодує, що летіла в курятнику з Чанком Макгоуен.

— Вибачте мене, Чанк, — сказав Айкі. «Я повинен виписати рецепт, який незабаром буде викликаний».

— Скажи, — сказав Макгоуен, раптом підводячи голову, — скажи, Айкі, хіба немає якогось препарату, такого роду порошоків, які зроблять дівчину більше схожою на тебе, якщо ти їй їх даси?

Губа Айкі під носом скривилася від презирства вищої освіченості; але перш ніж він встиг відповісти, Макгоуен продовжив:

«Одного разу Тім Лейсі сказав мені, що він дістав трохи від горбала з міста і нагодував їх своїй дівчині в газованій воді. З першої ж дози він був найкращим, а всі інші виглядали їй як тридцять центів. Менш ніж за два тижні вони одружилися».

Сильним і простим був Чанк МакГоуен. Кращий читач людей, ніж

Айкі, міг би побачити, що його міцна статура була нанизана на тонкі дроти. Як добрий генерал, який збирався вторгнутися на територію ворога, він намагався захистити кожну точку від можливої невдачі.

— Я подумав, — з надією вів далі Чанк, — що якби я мав один із тих порошків, щоб дати Розі, коли побачу її сьогодні за вечерею, це могло б підбадьорити її й утримати її від відмови від пропозиції пропустити. Гадаю, їй не потрібна упряжка мулів, щоб відтягнути її, але жінки краще вміють тренувати, ніж керувати базами. Якщо ця штука працюватиме лише пару годин, це зробить свою справу».

«Коли ця дурість втечі має статися?» запитав Айкі.

— Дев'ята година, — сказав містер Макговен. «Вечеря о сьомій. О восьмій Розі лягає спати з головним болем. О дев'ятій старий Парвенцано пропускає мене до свого двору, де поруч є дошка з паркану Редла. Я підходжу під її вікно і допомагаю їй спуститися пожежною драбиною. Нам потрібно зробити це на ранній стадії проповідника. Це все просто, якщо Роузі не заперечить, коли впаде прапор. Айкі, можеш приготувати мені один із тих порошків?

Айкі Шоенштайн повільно потер носа.

— Чанк, — сказав він, — фармацевти повинні бути дуже обережними саме з ліками такого роду. Тобі одному з моїх знайомих я б довірив такий порошок. Але для вас я зроблю це, і ви побачите, як це змусить Розі думати про вас».

Айкі зайшов за рецептурний стіл. Там він розтовк в порошок дві розчинні таблетки, кожна з яких містила чверть зерна морфію. До них він додав трохи цукру з молоком, щоб збільшити обсяг, і акуратно склав суміш у білий папір. Прийнятий дорослою людиною цей порошок забезпечить кілька годин міцного сну без небезпеки для сплячого. Він простягнув його Чанку Макгоуен, сказавши йому вводити його в рідині, якщо це можливо, і отримав щиру подяку від двору Лохінвар.

Витонченість дій Айкі стає очевидною після опису його наступного кроку. Він послав гінця за містером Редлом і розкрив плани Макгоуена щодо втечі з Розі. Містер Реддл був кремезним чоловіком, із цегляним пилом і несподіваним діянням. — Дуже вдячний, — коротко сказав він Айкі. «Лінивий ірландський нероба! Моя власна кімната трохи вище кімнати Розі. Я просто піднімуся туди після вечері, заряджу рушницю й чекаю. Якщо він зайде на мій задній двір, то поїде на машині швидкої допомоги, а не весільний фаєтон». Коли Розі тримала в лапах Морфея

багатогадинний глибокий сон, а кровожерливий батько чекав, озброєний і попереджений, Айкі відчув, що його суперник справді близький до конфузу.

Усю ніч у магазині «Блакитне світло» він чекав на випадкові новини про трагедію, але їх не було.

О восьмій ранку прибув денник, і Айкі поспішно пішов до місця Редл, щоб дізнатися про результат. І ось! коли він виходив із магазину, хто, крім Чанка Макгоуена, вискочив із трамвая, що проїжджав повз, і схопив його за руку — Чанк Макговен із посмішкою переможця й почервонів від радості.

«Зробив це», — сказав Чанк із усмішкою Елізіума. «Розі потрапила на пожежну драбину вчасно з точністю до секунди, і ми опинилися під дротом у преподобного о 9:30 14. Вона сьогодні вранці в квартирі варила яйця» в блакитному кімоно. Господи, як мені пощастило! Одного дня тобі доведеться піднятися, Айкі, і годувати з нами. Я маю роботу біля мосту, і зараз я прямую туди».

— Порошок? — запнувся Айкі.

"О, це те, що ви мені дали!" сказав Чанк, розширивши свою усмішку; «Ну, це було так. Минулого вечора я сів за обідній стіл у Реддла, подивився на Розі й сказав собі: «Чанк, якщо ти змусиш дівчину, візьми її на площу — не намагайся фокус-покусу з чистокровними, як її." А папірець, який ти мені даєш, я тримаю в кишені. І тоді мої лампи падають на іншого присутнього, який, кажу я собі, втратив належну прихильність до свого зятя, який прийшов, тож я не випробовую свій шанс і висипаю цей порошок у каву старого Редла – бачите. ?"

XVI

Мебльована кімната

НЕСПОКІЙНА, мінлива, химерна, як сам час, — це певна величезна частина населення червоноцегляного району нижнього Вест-Сайду.

Бездомні, у них сто домів. Вони перелітають із мебльованої кімнати в мебльовану кімнату, минущі назавжди минущі в обителі, минущі в серці й розумі. Вони співають «Home Sweet Home» у регтаймі; вони носять свої лари та пенати в скриньці; їхня виноградна лоза обвита навколо картинного капелюха; каучукова рослина - це їх фігове дерево.

Отже, будинки цього району, маючи тисячу мешканців, мали б

розповісти тисячу історій, безсумнівно, переважно нудних; але було б дивно, якби не можна було знайти одного-двох привидів після всіх цих бродячих привидів.

Одного вечора після настання темряви між цими розваленими червоними особняками, дзвонячи в дзвони, тинявся молодий чоловік. О дванадцятій він поклав свою худу ручну поклажу на сходинку й витер піл із пов'язки капелюха й чола. Дзвін пролунав ледве чутно й далеко в якійсь віддаленій безодні.

До дверей цього, дванадцятого будинку, у дзвінок якого він дзвонив, підійшла економка, яка змусила його згадати про нездорового, насиченого ворона, який з'їв свій горіх до порожнистої шкаралупи і тепер намагається заповнити порожнє місце їстівними мешканцями.

Він запитав, чи є кімната для оренди.

— Заходьте, — сказала економка. Її голос лунав із горла; її горло здавалося вкритим хутром. «Мені повернувся третій поверх, вільний тиждень тому. Ви хочете подивитися на це?»

Юнак піднявся за нею сходами. Слабке світло з будь-якого конкретного джерела пом'якшувало тіні в залах. Вони безшумно ступали по килиму сходів, від якого поклявся б власний ткацький верстат. Здавалося, стало овочем; виродитися в цьому ранзі, безсонячному повітрі до пишного лишайника чи розлогого моху, що росли плямами до сходів і були в'язкими під ногою, як органічна речовина. На кожному повороті сходів були вільні ніші в стіні. Можливо, в них колись були посаджені рослини. Якщо так, то вони загинули в тому мерзенному й зіпсованому повітрі. Можливо, там стояли статуї святих, але неважко було уявити, що біси та дияволи витягли їх у темряві до нечистих глибин якоїсь мебльованої ями внизу.

«Це кімната», — сказала економка зі свого пухнастого горла. «Це гарна кімната. Воно не часто буває вільним. Минулого літа у мене були найелегантніші люди, без жодних проблем, і вони платили наперед з точністю до хвилини. Вода в кінці коридору. Спроулз і Муні тримали його три місяці. Вони зробили етюд-водевіль. Міс Б'ретта Спроулз, ви, можливо, чули про неї - О, це були просто сценічні імена прямо над комодом, де висіло свідоцтво про шлюб у рамці. Газ тут, і ви бачите є багато шафи. Це кімната, яка подобається всім. Він ніколи не простоює довго.

«У вас тут багато театральних людей?» — запитав молодий чоловік.

«Вони приходять і йдуть. Значна частина моїх мешканців пов'язана з театрами. Так, сер, це театральний район. Актори ніколи ніде не затримуються надовго. Я отримую свою частку. Так, вони приходять і йдуть. »

Він зайняв кімнату, заплативши за тиждень вперед. Втомився, сказав, і зараз же заволодіє. Він відрахував гроші. За її словами, кімнату підготували навіть до рушників і води. Коли економка відійшла, він у тисячний раз поставив запитання, яке тримав на кінці язика.

— Молода дівчина — міс Вашнер, міс Елоїза Вашнер — пам'ятає таку серед своїх квартирантів? Швидше за все, вона б співала на сцені. Світла дівчина, середнього зросту, струнка, з рудувато-золотим волоссям і темною родимкою біля лівої брови».

«Ні, я не пам'ятаю імені. Імена людей на сцені змінюються так само часто, як і кімнати. Вони приходять і йдуть. Ні, я не згадую про це».

Ні. Завжди ні. П'ять місяців безперервних допитів і неминучий негатив. Стільки часу, проведеного вдень на розпитування менеджерів, агентів, шкіл і хорів; вночі серед глядачів театрів від зірок до мюзик-холів, настільки низьких, що він боявся знайти те, на що найбільше сподівався. Той, хто любив її найбільше, намагався знайти її. Він був упевнений, що відтоді, як вона зникла з дому, це велике оповите водою місто тримало її десь, але воно було схоже на жахливий пливучий пісок, який постійно переміщував свої частинки, без жодної основи, його верхні гранули сьогоdnішнього дня були поховані в... завтра в мулі та слизу.

Мебльована кімната прийняла свого останнього гостя з першим блиском псевдогостинності, метушливим, виснаженим, поверхневим прийомом, схожим на благородну посмішку демірепа. Софістичний затишок виникав у відбитих відблисках зіпсованих меблів, пошарпаної парчової оббивки дивана й двох стільців, дешевого тріймера між двома вікнами, однієї чи двох позолочених рам для картин і латунного ліжка в кутку.

Гість нерухомо відкинувся на стільці, а кімната, заплутана в словах, наче це була квартира у Вавилоні, намагалася розповісти йому про свої різноманітні оренди.

Багатоколірний килимок, як якийсь блискучий, прямокутний, тропічний острівець лежав оточений хвилястим морем забрудненої циновки. На обклеєній веселими паперами стіні були ті картини, які переслідують безхатченка від дому до дому — «Коханці-

гугеноти», «Перша сварка», «Весільний сніданок», «Психея біля фонтану». Ціотливо суворий контур камінної полиці був безславно завуальований за якоюсь зухвалою драпіруванням, нахиленою навскіс, як пояси амазонського балету. На ньому був якийсь спустошений уламок, відкинутий кімнатою, коли щасливе вітрило донесло їх до свіжого порту, нікчемна ваза або дві, фотографії актрис, пляшечка з ліками, кілька заблуканих карт із колоди.

Один за одним, у міру того, як символи криптографії стають явними, маленькі знаки, залишені процесією гостей мебльованої кімнати, набувають значення. Потертий простір на килимі перед комодом свідчив про те, що мила жінка марширувала в натовпі.

Крихітні відбитки пальців на стіні говорили про те, як маленькі в'язні намагаються намацати дорогу до сонця та повітря. Розбризкана пляма, що просвічувалася, як тінь від розриву бомби, свідчила про те, де склянка чи пляшка поспішно розлетілися зі своїм вмістом об стіну. Поперек трюмо було видряпано діамантом приголомшливими літерами ім'я «Марі». Здавалося, цілий ряд мешканців умебльованої кімнати розлютився — можливо, спокушений його кричущою холодністю до межі терпимості й розпалив у ньому свої пристрасті. Меблі були пошарпані та побиті; диван, спотворений лопнули пружинами, здавався жахливим монстром, убитим під час напруги якихось гротескних конвульсій. Якесь сильніше потрясіння відкололо великий шматок від мармурової камінної дошки. Кожна дошка на підлозі мала свій особливий крик і вереск, наче від окремої й індивідуальної агонії. Здавалося неймовірним, що вся ця злоба й образи були завдані кімнаті тими, хто певний час називав її своїм домом; і все ж це, можливо, був ошуканий домашній інстинкт, який сліпо виживав, образливий гнів на фальшивих домашніх богів, що розпалило їхній гнів. Хатину, яка є нашою, ми можемо підмітати, прикрашати та берегти.

Молодий квартирант, який сидів у кріслі, дозволив цим думкам, м'яко підштовхнути, промайнути в його голові, в той час як у кімнату долинули мебльовані звуки та мебльовані запахи. Він почув в одній кімнаті хихикання і нестриманий, млявий сміх; в інших монолог лайки, брязкіт кубиків, колискова пісня і глухий плач; над ним банджо дзвенів духом. Десять грюкнули двері; уривчасто гули надземні потяги; на задній огорожі жалісно завив кіт. І він вдихнув дихання будинку вогким ароматом, а не запахом холодної, затхлої рідини, наче з підземні склепіння

змішувалися зі смердючими виділеннями лінолеуму й гнилої й гнилої деревини.

Потім раптом, коли він там відпочивав, кімнату наповнив сильний солодкий запах мін'йонет. Він з'явився наче один порив вітру з такою впевненістю, ароматом і акцентом, що майже здавався живим гостем. І чоловік голосно скрикнув: «Що, дорогий?» ніби його покликали, він підскочив і повернувся обличчям. Рясний запах прилип до нього й огорнув його. Він простягнув до нього руки, і на деякий час усі його почуття були збентежені й змішані. Як можна безапеляційно викликати запах? Напевно, це мав бути звук. Але хіба це не звук торкнувся, пестив його?

«Вона була в цій кімнаті», — вигукнув він і кинувся вирвати з неї жетон, бо знав, що впізнає найменшу річ, яка належала їй або якої вона торкалася. Цей обволікаючий аромат мін'йонет, запах, який вона любила і зробив своїм власним - звідки він узявся?

У кімнаті був наведений порядок, але недбало. На тонкому шарфі комода було розкидано півдюжини шпильок — тих непомітних, непомітних друзів жіночого роду, жіночих за статтю, нескінченних настроїв і нікомунікабельних чи напружених. Він ігнорував їх, усвідомлюючи їхню тріумфальну відсутність ідентичності. Перебираючи шухляди комода, він натрапив на викинуту крихітну пошарпану хустку. Він приклав його до обличчя. Це було пишно й зухвало з геліотропом; він жбурнув його на підлогу. В іншій шухляді він знайшов дивні гудзики, театральну програму, картку ломбарда, два загублених зефіру, книгу про ворожіння снів. В останньому був жіночий чорний атласний бант, який зупинив його між льодом і вогнем. Але чорний атласний бантик для волосся також є скромною, безособовою, звичайною прикрасою жіночності, яка не розповідає казок.

А потім він пройшов по кімнаті, наче собака на запах, обдираючи стіни, розглядаючи кути опуклої циновки на своїх руках і колінах, нишпорячи камінну полицю й столи, штори й завіси, п'яну шафу в кутку, бо видимий знак, який не може сприйняти, що вона поруч, навколо, проти, всередині, над ним, чіпляючись за нього, залицяючись за ним, кликаючи його так гостро тонкими почуттями, що навіть найгрубіші чуття усвідомлювали поклик. Він знову голосно відповів: «Так, дорогий!» і звернувся з дикими очима, щоб поглянути на вільне місце, бо він ще не міг розрізнити форму, колір, любов і розпростерті руки в запаху мін'йонет. О боже! звідки цей запах, і відколи запахи мають голос, щоб кликати? Так

він намацав.

Він рився в щілинах і кутах і знаходив пробки та сигарети. Він сприйняв їх із пасивною зневагою. Але одного разу він знайшов у складці рогожі напіввикурену сигару, і скреготів нею під каблуком із зеленою й гострою клятвою. Він просіяв кімнату з кінця в кінець. Він знайшов похмурі й неблагородні невеликі записи багатьох перипатичних орендарів; але тієї, яку він шукав і яка, можливо, ночувала там і чий дух, здавалося, витав там, він не знайшов жодного сліду.

І тут він подумав про економку.

Він побіг із кімнати з привидами вниз і до дверей, які показували світло. Вона вийшла на його стук. Він, як міг, стримував своє хвилювання.

«Ви скажете мені, пані, — благав він її, — хто займав мою кімнату до мого приходу?»

Так, сер. Я можу вам повторити. Це були Спроулз і Муні, як я вже сказав. Міс Б'ретта Спроулз це було в театрах, але місіс Муні вона була. Мій будинок славиться респектабельністю. Свідощтво про шлюб висіло в рамці на цвяху над...

«Якою була міс Спроулз — я маю на увазі зовнішність?»

— Чорноволосий, сер, невисокий і кремезний, із комічним обличчям. Вони поїхали тиждень тому у вівторок».

— А до того, як вони його окупували?

— Та був один джентльмен, пов'язаний із сушільним бізнесом. Він винен мені тиждень. Перед ним була місіс Краудер і двоє її дітей, які залишилися там чотири місяці; а позаду них був старий містер Дойл, чий сини заплатили за нього. Зберігав кімнату півроку. Це минуло рік, сер, а далі я не пам'ятаю. Він подякував їй і поповз назад до своєї кімнати. Кімната була мертва. Сутність, яка його оживляла, зникла. Парфум мінйонетта відійшов. На його місці був старий, затхлий запах запліснявілих домашніх меблів, атмосфери в складі.

Згасання надії вичерпало його віру. Він сидів, дивлячись на жовте, що співає газове світло. Незабаром він підійшов до ліжка і почав рвати простирадла на смужки. Лезом свого ножа він щільно застромив їх у кожну щілину навколо вікон і дверей. Коли все було затишно й напружено, він вимкнув світло, знову включив газ і з вдячністю ліг на ліжко.

Це був вечір місіс МакКул, щоб піти з банкою для пива. Тож вона принесла його й сіла з місіс Перді в одну з тих підземних усамітнюється,

де збираються домробітниці, і черв'як рідко вмирає.

«Сьогодні ввечері я знову здала в оренду свій третій поверх», — сказала місіс Перді через тонке коло піни. «Це взяв молодий чоловік. Він ліг спати дві години тому.

— А тепер, місіс Перді, пані? — сказала місіс МакКул із глибоким захопленням. — Ти справді дивовижний, коли знімаєш такі кімнати. І ви йому тоді сказали?» — завершила вона хриплим таємничим шепотом.

— Кімнати, — сказала місіс Пурді своїм найпухнішим тоном, — умебльовані для оренди. Я не сказав йому, місіс МакКул.

«Ви маєте рацію, пані; орендуючи кімнати, ми залишаємо живими. У вас є рідкісне чуття до бізнесу, пані. Багато людей відмовляться від оренди кімнати, якщо їм скажуть, що є самогубство. після того, як помер в ліжку.

«Як ви сказали, ми маємо чим заробляти на життя», — зауважила місіс Перді.

Так, пані; це правда. «Цього дня я прокинувся лише один раз тому, я допоміг вам відновити третій поверх. Гарна помилка Коллін, вона мала вбити себе газом, яке в неї було маленьке обличчя, місіс Перді, мем».

— Її називали красунею, як ви кажете, — погоджувалася, але критично, сказала місіс Перді, — якби не ця родимка біля лівої брови. Наповніть свій келих знову, місіс МакКул.

XXXIII

Останній листок

У МАЛЕНЬКОМУ РАЙОНІ на захід від площі Вашингтона вулиці збожеволіли та розбилися на невеликі смуги, які називаються «місцями». Ці «місця» утворюють дивні кути та криві. Одна вулиця перетинає себе раз або два. Художник одного разу виявив на цій вулиці цінну можливість. Припустімо, що колекціонер із рахунком за фарби, папір і полотно, долаючи цей шлях, раптом зустрів себе, повертаючись, не заплативши жодного цента!

Тож, щоб зачарувати старий Грінвіч-Віллідж, невдовзі прийшли люди мистецтва, шукаючи північні вікна, фронтони вісімнадцятого століття, голландські мансарди та низьку орендну плату. Потім вони імпортували кілька олов'яних кухлів і пару тарілок із Шостої авеню й стали «колонією».

У верхній частині приземкої триповерхової цегляної будівлі Сью та Джонсі мали свою студію. Джонсі був знайомий для Джоанни. Один був з Мен, інший з Каліфорнії. Вони зустрілися за столом у «Дельмоніко» на Восьмій вулиці й знайшли свій смак у Мистецтво, салат із цикорію та рукави єпископа настільки схожі, що результатом стала спільна студія.

Це було в травні. У листопаді холодний, невидимий незнайомиць, якого лікарі називали Пневмонією, ходив по колонії, торкаючись то тут, то там крижаним пальцем. На Іст-Сайді цей спустошувач сміливо крокував, завдаючи десятків своїх жертв, але його ноги повільно ступали крізь лабіринт вузьких і порослих мохом «місць».

Містер Пневмонія не був тим, кого можна назвати лицарським старим джентльменом. Малюнок маленької жінки з кров'ю, розрідженою каліфорнійськими зефірами, навряд чи був чесною грою для червонокутого, короткодихаючого старого дурня. Але Джонсі він ударив; і вона лежала, ледве рухаючись, на розмальованому залізному ліжку, дивлячись крізь маленькі голландські шибки на порожню сторону сусіднього цегляного будинку.

Одного ранку зайнятий лікар запросив Сью в коридор із кошлатою сивою бровою.

«У неї один шанс із, скажімо, десяти», — сказав він, струшуючи ртутний стовпчик у своєму клінічному термометрі. «І цей шанс полягає в тому, щоб вона захотіла жити. Таким чином, коли люди вишикуються на бік гроварів, уся фармакопея виглядає безглуздо. Ваша маленька леді вирішила, що не одужає. У неї щось на думці?»

«Вона хотіла одного дня намалювати Неаполітанську затоку», — сказала Сью.

Фарба? бош! Чи є в неї щось на думці, про що варто двічі подумати, наприклад, про чоловіка?»

«Чоловік?» — сказала Сью з дзвоном єврейської арфи в голосі. «Чи варта людина, але ні, докторе; нічого подібного немає».

— Ну, тоді це слабкість, — сказав лікар. «Я зроблю все, що зможе досягти наука, наскільки вона зможе процідити мої зусилля. Але щоразу, коли моя пацієнтка починає рахувати вагони в її похоронній процесії, я віднімаю 50 відсотків від цілющої сили ліків. Якщо ви змусите її поставити хоч одне запитання про нові зимові стилі в рукавах плаща, я обіцяю вам шанс один із п'яти, а не один із десяти».

Після того, як лікар пішов, Сью зайшла в робочу кімнату і

розплакала японську серветку до м'якоті. Тоді вона чванливо зайшла до кімнати Джонсі з дошкою для малювання, насвистуючи регтайм.

Джонсі лежала, ледве тремтячи під постільною білизною, обличчям до вікна. Сью перестала свистіти, думаючи, що спить.

Вона розставила свою дошку й почала малювати пером і чорнилом проілюструвати оповідання з журналу. Молоді художники повинні прокладати собі шлях до мистецтва, малюючи картини для журнальних оповідань, які молоді автори пишуть, щоб прокласти собі шлях до літератури.

Коли Сью малювала елегантні штани для верхової їзди та монокль на фігурі героя, ковбоя з Айдахо, вона почула низький звук, який кілька разів повторювався. Вона швидко підійшла до ліжка.

Очі Джонсі були широко розплющені. Вона дивилася у вікно і рахувала - рахувала назад.

«Дванадцять», — сказала вона, а трохи згодом «одинадцять», потім «десять» і «дев'ять», а потім «вісім» і «сім» майже разом.

Сью дбайливо подивилася у вікно. Що було рахувати? Видно було лише голе, похмуре подвір'я та глуха сторона цегляного будинку футів за двадцять. Стара-стара лоза плюща, вузлувата й згнила біля коріння, піднімалася на півдороги по цегляній стіні. Холодний подих осені вдарив по листю з виноградної лози, поки його скелетні гілки майже голі не прилипли до лози.

розсипається цегла. «Що це, любий?» запитала Сью.

— Шість, — сказав Джонсі майже пошепки. "Тепер вони падають швидше. Три дні тому їх було майже сотня. Мені голова боліла, коли їх порохувати. Але тепер це легко. Ось іде ще один. Зараз їх залишилося лише п'ять".

«П'ять, що, любий? Скажи своїй Суді.

'Листя. На лозі плюща. Коли останній зазнає невдачі, я теж мушу піти. Я знаю це вже три дні. Тобі лікар не сказав?»

«О, я ніколи не чула про таку нісенітницю», — поскаржилася Сью з чудовою презирством. «Яке відношення до вашого одужання має листя старого плюща?» А ти колись так любила цю лозу, неслухняна дівчино. Не будь гусаком. Сьогодні вранці лікар сказав мені, що ваші шанси на справжнє одужання були такими, давайте подивимося, що саме він сказав, як він сказав, шанси десять до одного! Це майже такий самий шанс, як у Нью-Йорку, коли ми їдемо на трамваях або проходимо повз новобудови.

Спробуй взяти трохи бульйону зараз і нехай Сьюді повернеться до свого малювання, щоб вона могла продати його редактору, купити портвейну для своєї хворої дитини та свинячих відбивних для своєї жадібної особи».

— Тобі більше не треба пити вина, — сказала Джонсі, не зводячи очей із вікна.

«Іде ще один. Ні, я не хочу бульйону. Залишається лише чотири. Я хочу, щоб останній впав, поки не стемніло. Тоді я теж піду».